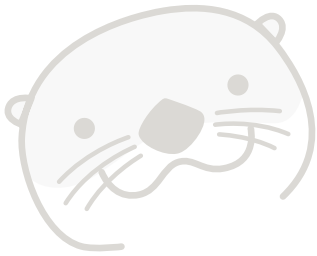

Rose

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์

临时保镖

1

กดจออ่าน

绿野千鹤

ลวีเหยียเขียนเฮ่อ

เขียน

BlueFeather

แปล

115014 ด้อร่ากทพห้สัดัน

คำนำสำนักพิมพ์

ชีวิตครูโรงเรียนอนุบาลของใจเงินนั้นแตกต่างจากคนในสายอาชีพเดียวกันอย่างสิ้นเชิง เพราะเขามีอาชีพเสริมเป็นบอดีการ์ด (ที่ไม่ได้รับการรับรอง) ทำงานให้กับซิลสเปเชียลเฮาส์คีปเปอร์ โดยนายจ้างคนล่าสุดของเขาคือหญิงสาวคนหนึ่งที่ถูกแฟนเก่าตามรังควาน แต่งานบอดีการ์ดพาร์ทไทม์ในครั้งนี้นอกจากจะพาเขาเข้าไปพัวพันกับคดีใหญ่เสียจนชีวิตวุ่นวายไม่มีที่สิ้นสุด ยังพาเขาไปพบกับ ‘เกอวีเซิง’ เจ้าของแอปเปียวเต๋ย่นแม่ป ที่ได้รับความนิยมไปทั่วประเทศ

ซึ่งหากใครได้พบใจเงินก็คงจะคิดเหมือนกันว่า คนที่ดูบอบบาง อ่อนแอ และพกออกซิเจนกระป๋องติดตัวคนนี้จะปกป้องคุ้มครองใครได้ แต่นั่นแหละ คนเราดูกันแค่ภายนอกไม่ได้นี่นา เพราะใจเงินมีความลับบางอย่างที่ปกปิดเอาไว้...หากพร้อมแล้วที่จะเผชิญหน้ากับเรื่องราววุ่น ๆ และความลับของใจเงิน ก็เปิดหน้าถัดไปเลยดีกว่า

Rose

1

ดวงดาวบนท้องฟ้า (1)

เส้นทาง จากเหนือลงใต้ในเขตเมืองเก่าจะมีถนนอยู่หนึ่งถึงสองสายที่ค่อนข้างเงียบเหงา โดยเฉพาะจุดที่เป็นแหล่งรวมร้านอุปกรณ์ฮาร์ดแวร์ ซึ่งแม้แต่แสงอาทิตย์ก็ยังตระหนี่ที่จะส่องลงมา

หญิงสาวในชุดสูทตัวเล็กกับกระโปรงสั้นแคคคูลุมกัน เขยิบร่องเท้าสั้นสูงลงบนแผ่นซีเมนต์ของทางเท้าที่เป็นหลุมบ่ออย่างระมัดระวัง และก้าวไปข้างหน้าอย่างทุลักทุเล เธอเขยิบลงไปบนซีเมนต์แผ่นหนึ่งโดยไม่ตั้งใจ เสียงเฉอะแฉะดังมาพร้อมน้ำสกปรกที่กระเซ็นขึ้น ย่อมถุ่น่องบาง ๆ สีเนื้อให้กลายเป็นสีดำ เธอตั้งกระดาศทิชชูออกมาเช็ดขณะที่กวาดมองไปรอบ ๆ ด้วยความรู้สึกรออยากจะร้องไห้ ในที่สุดเธอก็เห็นหน้าร้านเล็ก ๆ ตั้งอยู่ระหว่างร้านฮาร์ดแวร์สองร้าน

ซิลสเปเชียลเฮาส์คิปเปอร์

เนื่องจากมาตรฐานภูมิทัศน์ของเมืองในสมัยก่อน ป้ายด้านหน้าของบริษัทจัดการครวเรือนจึงเหมือนกับร้านฮาร์ดแวร์ที่อยู่โดยรอบทุกประการ จนยากจะมองหา คือมีพื้นหลังสีแดงและตัวอักษรสีทองตัวใหญ่ หญิงสาวหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเช็กให้แน่ใจอีกครั้ง “ป้ายางคะ ป้าแน่ใจนะว่าเป็นเลขที่แปดสิบสองนะ”

“แน่ใจสิ เจ้าของเป็นคนหัวโล้น เข้าไปเดี๋ยวเธอก็เจอเองแหละ”

ภายในตึกเปิดไฟสีขาวเย็นเยือก ข้างกำแพงมีชุดโซฟาเก่า ๆ ตั้งอยู่

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 1

กับเคาน์เตอร์สีหม่น ในตอนนั้นเอง ศีรษะกลมเกลี้ยงก็โผล่พรวดขึ้นมา จากหลังเคาน์เตอร์จนคนสะดุ้งตกใจ

ชายร่างอ้วนท้วมที่สวมใส่ทองเส้นใหญ่และสร้อยข้อมือวอลันต์ คือ เจ้าของหัวโล้นที่ป่าจางบอก เมื่อเห็นว่ามีลูกค้าเข้าร้าน เขาก็รีบลุกขึ้นมา ต้อนรับทันที “สวัสดิ์ครับ ไม่ทราบว่าคุณลูกค้าต้องการรับบริการแบบไหน ครับ”

หญิงสาวเดินเข้าไปอย่างหวาดระแวง เธอมองซ้ายมองขวา แต่ นอกจากใบอนุญาตประกอบธุรกิจที่กลายเป็นสีเหลืองอยู่ในกรอบจน แทบจะเอาไปพิสูจน์ตามกฎหมายไม่ได้แล้ว เธอก็ไม่เห็นป้ายรายการกับ ค่าบริการเลย

“ฉันได้ยินว่า...ที่นี่มีบริการบอดีการ์ดส่วนตัว”

เวลาเลิกเรียน บริเวณหน้าโรงเรียนอนุบาลเต็มไปด้วยเสียงดังแข็งแรงแของ ผู้ปกครองที่มารับลูกกลับบ้าน เด็กที่วิ่งไล่กันและพ่อค้าที่ตะโกนขาย ของทอดเสียบไม้ เป็นภาพอันเป็นเอกลักษณ์ของย่านชุมชนแห่งนี้ แต่ นำเสียดายที่คนที่รู้จักขึ้นชมมันมีอยู่เพียงหยิบมือเท่านั้น และป่าแก่ๆ บนตึกฝั่งตรงข้ามก็เห็นได้ชัดว่าไม่ได้เป็นหนึ่งในคนเหล่านั้น เธอเปิด หน้าต่าง ก่อนจะยื่นศีรษะออกมาถ่มน้ำลาย “วิ่งแหกปากไปทั่ว โตขึ้น ได้เป็นขอทานแน่!”

“ยายนั่นแหละที่จะเป็นขอทาน!” เจ้าก้อนไขมันกลมดิกที่ไม่ยอมรับ คำกล่าวหาขึ้นไปยืนอยู่บนเก้าอี้เห็ด กระโดดเถียงกับหญิงแก่เสียงดัง ทว่า ด้วยน้ำหนักตัวที่ไม่น้อยนั้น เก้าอี้เห็ดพลาสติกจึงไม่อาจทนไหวและหักลง ดังเป๊าะ

“ตายแล้ว!” ผู้ปกครองหลายคนที่เห็นภาพนั้นกรี๊ดร้องออกมาด้วยความตกใจ ทว่าก่อนที่เสียวพึงจี้จะได้แหบหน้ากับพื้นโลก แขนแข็งแรง ข้างหนึ่งก็คว้าตัวเด็กขึ้นมาเสียก่อน

คนคนนั้นเป็นชายหนุ่มที่หล่อเหลามากคนหนึ่ง สวมเสื้อยืดสีขาว สะอาดกับกางเกงวอร์ม บนตัวผูกผ้ากันเปื้อนสีฟ้าเตอร์บลูดูตลกๆ ไว้

หนึ่งผืน เขาคือใจเงิน ครูอนุบาลที่เป็นผู้ชายเพียงหนึ่งเดียวของโรงเรียนแห่งนี้

โทรศัพท์มือถือที่อยู่ในกระเป๋าผ้ากันเปื้อนแผดเสียงดังออกมา ใจเงินหยิบเสื้อยวงฟุ้งจื่อไว้ใต้วงแขนแล้วรับโทรศัพท์ “ฮัลโหล โจวต้าฟุ้ง... ฉันทะรอ ฉันทากำลังจัดการกับเจ้าเด็กอ้วนคนหนึ่งอยู่ อยากจะบอกว่าโคตรเหมือนนายเลย ยกเว้นแต่เรื่องหัวโล้น”

กล่าวพลางส่งเสื้อยวงฟุ้งจื่อให้คุณย่าร่างท้วมที่มารับไป แล้วเป่าลมใส่หัวแดงโมที่มีผมปกคลุมอยู่ดังฟู

“ตอนนี้เหรอ ไม่มีปัญหา รอแป็บหนึ่ง เดี่ยวฉันไปเลย”

เขาถอดผ้ากันเปื้อนออก เก็บมือถือลงกระเป๋ากางเกง และหันไปหาครูสาวที่ยืนอยู่ด้านข้างด้วยรอยยิ้ม ชายหนุ่มที่ยกยิ้มมุมปากข้างหนึ่งดูไร้พิษภัยยามสวมผ้ากันเปื้อน แต่พอถอดออกกลับมีกลิ่นอายอันตรายเจืออยู่อย่างบอกไม่ถูก

“ถ้าคุณมีธุระจะกลับก่อนก็ได้นะคะ เด็กแค่นี้ก็คน เดี่ยวฉันอยู่ส่งพวกเขาเองค่ะ” ครูสาวหน้าแดง ชิงอาสาก่อนที่เขาจะเอ่ยปาก

ใจเงินกล่าวขอบคุณเพื่อนร่วมงานที่แสนใจดี ก่อนจะติดนิ้วไปทางโซนเครื่องเล่น “เหมิงเหมิง ได้เวลากลับแล้ว!”

เด็กน้อยที่นั่งเล่นชิงช้าอยู่คนเดียว ดูแปลกแยกจากบรรยากาศคึกคักโดยรอบ เมื่อได้ยินเสียงใจเงินเรียกก็กระโดดลงมาจากชิงช้าทันที ใจเงินเหวี่ยงกระเป๋าเป้สีดำขึ้นพาดบ่าแล้วจูงมือเด็กน้อยออกจากโรงเรียนอนุบาล

“คุณหน้าต้องไปทำงานอีกแล้วเหรอฮะ” เหมิงเหมิงเงยหน้ามอง เห็นชัดว่าไม่ใช่ครั้งแรกที่ต้องกลับก่อนเวลา

“ใช่ นายไปอยู่กับน้ำฟางแป็บหนึ่งนะ เสร็จแล้วเดี๋ยวฉันไปรับ” ใจเงินก้มมองเด็กชายที่เดินหอบน้อยๆ ก่อนจะจับขึ้นนั่งบนบ่า

เหมิงเหมิงตะครุบศีรษะคุณน้ำไว้อย่างรวดเร็ว เขานั่งอยู่บนไหล่อย่างไม่เต็มใจ ก่อนถอนหายใจออกมาเหมือนคนแก่ “บอกกันก่อนไม่ได้เหรอฮะ เดี่ยวโรคหัวใจผมก็กำเริบเพราะคุณน้ำกันพอดี”

คุณบอดีการ์ดพาร์ตีใหม่ 1

“เฮ้ ฉันฝึกความกล้าให้นายอยู่นะ จะได้ไม่ตกใจอะไรง่าย ๆ ป้องกันไม่ให้หัวใจวายไง”

กับคุณน้าที่เถียงข้าง ๆ คนนี้ เจ้าหนูน้อยซึ่งไร้เรี่ยวแรงจะต่อต้านทำได้แค่กลอกตาแรง ๆ

สองนำหลานเดินข้ามถนนไปยังประตูสถานีตำรวจประจำเมือง ป้ายข้อความสีขาวบนพื้นสีน้ำเงินปรากฏเด่นชัด เต็มไปด้วยกลิ่นอายความยุติธรรมพร้อมรับใช้ประชาชน เพียงแวบแรกที่เห็นก็รู้ได้ทันทีเลยว่าเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก ๆ

ใจเงินอุ้มหลานชายตัวน้อยลง ก่อนใช้เท้าเขี่ยกันเล็ก ๆ เป็นเชิงบอกให้รีบเดินเข้าไป

หนูน้อยตบทางแกงแปะ ๆ ก่อนจะเดินคอตกเข้าไปข้างในแล้วชนเข้ากับชายที่อยู่ในชุดเครื่องแบบตำรวจ “คุณอาตำรวจ ผมหลงทางฮะ”

เวลานี้คุณน้าไร้ยางอายุผู้ทำเด็กหายได้เดินผิวปากและเลียวตรงหัวมุมถนนไปแล้ว ในใจของเขานับหนึ่งถึงห้าก่อนจะรับสายที่โทรมาจากกรมตำรวจ “ครับ ผมเป็นหน้าของเขา ให้ตาย ผมต้องขอโทษคุณตำรวจจริง ๆ นะครับ พอติดตอนนี้ผมอยู่บนทางด่วน แต่ผมจะรีบไปรีบกลับรบกวนคุณดูเขาให้หน่อยนะครับ ทันทันทีผม...”

ยังไม่ทันพูดจบประโยค ปลายสายก็มีเสียงคำรามดังลอดมาแต่ไกล “ใจเงิน นายโดนดีแน่!”

เขาตั้งโทรศัพท์ที่ออกจากหูเล็กน้อยแล้วใช้นิ้วก้อยแคะหูข้างนั้น ก่อนจะตัดสายทิ้งอย่างไม่ลังเล มือข้างหนึ่งล้วงกระเป๋า ส่วนมืออีกข้างกระชับสายเป้ สองขาเดินตรงไปยังถนนซึ่งเป็นแหล่งรวมร้านฮาร์ดแวร์สายนั้น

หญิงสาวนั่งอยู่บนเก้าอี้สูงที่มีเพียงตัวเดียวในร้าน มองดูผู้ที่มาสมัครเป็นบอดีการ์ดสองคนบนโซฟา คนหนึ่งเป็นชายร่างกำยำ ทำทางตุ้ยยานักกล้าม เนื้อตัวเต็มไปด้วยคราบสกปรกมันเยิ้ม ส่วนอีกคนทำทางเหมือนอันธพาลในมือควงมีดและสายตาลอกแล่ก

“คือ...ถ้าแกใจวะวะ ฉันถูกแฟนเก่าตามรั้งควาน ก็เลยอยากจะทำ

ใครสักคนไปรับฉันหลังเลิกงาน ไม่ใช่อยากหักแขนหักขาเขาอะคะ”

ที่นี้ไม่ใช่บริษัทบอดีการ์ดที่ได้มาตรฐานอย่างที่เธอคิดจริง ๆ ด้วย หรือจะเป็นพวกร้านริมทางที่รับเงินจากคนจ้างแล้วจัดการแก้ปัญหาให้ เมื่อเห็นถ้าแก้หัวไลน์ขมวดคิ้ว เธอก็ยิ่งประหม่าหนักกว่าเดิม มือจับกระเป๋า เอาไว้แน่น ตั้งใจจะออกไปจากที่นี่

“มีงานอะไรให้ทำเธอ” เสียงใส่กังวานซึ่งแฝงไปด้วยความเกียจคร้านเล็ก ๆ ดังมาจากหน้าประตูร้าน เมื่อเงยหน้าขึ้นมอง คนคนนั้น คล้ายเป็นแสงสว่างที่ส่องลงมาโดยไม่ได้ตั้งใจ พาให้หน้าร้านอันมืดสลัว และทรุดโทรมสว่างไสวขึ้นมา

ลูกค้าสาวที่เพิ่งยกกันขึ้นจากเก้าอี้พล้นหย่อนกลับทันที

“พี่เจิน!” ชายร่างใหญ่และอันธพาลที่นั่งอยู่บนโซฟาลุกขึ้นทักทาย อย่างฉับไว

“พวกนายก็อยู่ด้วยเธอ” ใจเจินทักกลับ เขาโยนกระเป๋าที่สะพาย อยู่ลงบนโซฟา ก่อนจะยกขาเถี่ยกวนอิน¹ ที่เถ้าแกใจเวียงแข้งไปขึ้นตี๋ม ตั้งอีก ๆ จนหมดเกลี้ยง

ชายอ้วนหัวโล้นถลึงตาใส่เขา ก่อนจะเอ่ยแนะนำอีกฝ่ายกับหญิงสาว ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้สูง “เขาคนนี้เป็นมือหนึ่งของเราเองครับ ถ้าคุณไม่สนใจ สองคนนั้น ลองพิจารณาเขาดูหน่อยไหม”

“เขาเธอ แต่เขาดู...” หญิงสาวมองชายร่างสูงโปร่งที่ดูสะอาดสะอ้านตรงหน้าอย่างไม่เชื่อสายตา หากบอกว่าเขาเป็นนักศึกษาคณะหนึ่ง แทนที่จะเป็นบอดีการ์ดส่วนตัว เธอยังจะเชื่อมากกว่าอีก แถมยังเป็นมือหนึ่งด้วย

ใจเจินเห็นท่าทางนั้นของเธอก็รู้ทันทีว่าอะไรเป็นอะไร ลูกค้าที่มี ปฏิกริยาแบบนี้เขาเห็นมานานักต่อนักจนไม่คิดจะใส่ใจแล้ว ใจเจินวางถ้วยชา

---

¹ ขาเถี่ยกวนอินหรือกวนอินเหล็ก เป็นชาอุหลงชนิดหนึ่ง มีรสชาติและกลิ่นหอมเฉพาะตัว เคยมีคนบรรยายไว้ว่า “กวนอินเหล็กนั้นรสชาติเด่นชัด แต่ละมุนนุ่มนวล กลิ่นหอมกล้วยไม้ป่าพิสุทธิ์สดใส คล้ายกล้วยนอิมโพริสตีร์ผู้ปราศจากความมัวหมอง รสชาจิบแล้วเป็นมัน ลื่น ชุ่มคอ และสงบจิตใจ เป็นเลิศ”

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 1

ของเจ้าแก๊วที่เหลือเพียงใบชาลงที่เดิมแล้วกล่าว “ดูเหมือนหน่วยสืบราชการลับมากกว่าบอดีการ์ดใช่ไหมครับ ขอไม่ปิดบังเลยแล้วกัน ผมเคยทำงานอยู่ซีไอเอมาก่อน”

โทนเสียงที่สงบและเป็นกันเองของชายหนุ่ม พาให้คนเชื่อถือได้อย่างน่าประหลาด หญิงสาวที่ได้ยินอย่างนั้นชะงักไป

“เลิกพูดไร้สาระ เข้าเรื่องได้แล้ว” เจ้าแก๊วลูบหัวโล่งเตียนของตัวเอง รู้สึกว่าไม่ช้าก็เร็วตนจะต้องโมโหไอ้เจ้าพวกนี้จนหัวล้านยิ่งกว่านี้แน่ “คุณหลี่ เห็นอย่างนี้ แต่เขาพิเศษมากเลยนะครับ งานที่ผ่านมาของเขาไม่เคยพลาดเลยแม้แต่งานเดียว และราคาว่าจ้างของเขาก็สูงที่สุดด้วย ถ้าคุณต้องการแค้ใครสักคนมารับคุณหลังเลิกงาน ผมขอแนะนำ...”

“เท่าไรคะ” คุณหลี่เอ่ยขัดจังหวะเจ้าแก๊วที่พยายามจะขายคนบนโซฟาด้วยการถามราคาไปตรงๆ

“แน่นอนว่าต้องถูกกว่าบริษัทบอดีการ์ดโดยทั่วไปอยู่แล้วครับ” โจ้วฟ่งจื่อหมุนสร้อยขวอลนต์ที่อยู่บนข้อมือตัวเอง “วันละสี่พัน คຸ້มครองตลอดแปดชั่วโมง คิดเป็นชั่วโมงละห้าร้อยเท่านั้น!”

เมื่อได้ยินราคาจากปากของเจ้าแก๊ว สีหน้าของหญิงสาวก็เปลี่ยนไปเล็กน้อย เธอมองใบหน้าของใจเงินอย่างลึกลับอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงเกรงใจ “ฉันจ้างแค่สองชั่วโมงต่อวันได้หรือเปล่าคะ แค่วันไปทำงานกับตอนเลิกงาน สักหนึ่งสัปดาห์ก่อน”

ยิ่งพูด เสียงที่เอ่ยออกมาก็ยิ่งเบาลง จนท้ายประโยคแทบจะเป็นเสียงกระซิบ

ภายในร้านเสียบกริบไปสองสามวินาที ใจเงินนั่งลงบนที่เท้าแขนของโซฟาและฉวยเอาเม็ดในมือของ ‘อันธพาล’ มาเล่น “มันเจ็ดพันต่อสัปดาห์ แล้วก็ส่วนลดสำหรับลูกค้าใหม่ ห้าพันหยวนแล้วกัน”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นอย่างดีใจ “ตกลงค่ะ!”

ระหว่างจ่ายเงินมัดจำกับลงทะเบียน ใจเงินพูดคุยกับหญิงสาวเพื่อทราบสถานการณ์คร่าว ๆ ของเธอ

เธอเชื่อว่าหลี่ถึง เป็นพนักงานออฟฟิศตัวเล็ก ๆ ที่ทำงานอยู่ในอาคาร

สำนักงาน เธอหวาดระแวงแพนเก่าที่เลิกกันไปเมื่อสองอาทิตย์ก่อน ตอนแรกพวกเธอทะเลาะกันหนักมาก แต่เพราะหญิงสาวยื่นกรานว่าจะเลิกกันทำเดียว ฝ่ายชายจึงเริ่มไล่ตามอย่างบ้าคลั่ง ดักเจอเธอทั้งตอนไปทำงานและหลังเลิกงาน ทว่าช่วงสองสามวันที่ผ่านมา อีกฝ่ายเริ่มกระทำการอุกอาจยิ่งกว่าเดิม ด้วยการแอบอยู่ในลานจอดรถ บีบบังคับให้เธอขึ้นรถไปด้วย จนถึงขั้นลงไม้ลงมือกับเธอ

หลี่ถึงหวาดกลัวมาก แต่ก็มีเงินไม่มากพอจะไปจ้างบอดีการ์ด มืออาชีพ ประกอบกับได้ยินมาว่า ที่นี่มีบริการจัดการครวเรือนแบบพิเศษ ที่คนธรรมดาทั่วไปสามารถจ่ายได้ จึงลองเสี่ยงมา

“ไอ้สวะพวกนี้นะเหอ ชัดลักเบรี่ยงก็เจียบแล้ว” ชายที่ผิวมันแผลลิบ หัวเราะเยาะ รับบู่หรีจจากเก้าเก้า พยักหน้าให้ใจเงินแล้วก้าวออกจากร้านไป

“พี่พี่ พี่เงิน ผมไปก่อนนะ” อ้นธพาลเผยรอยยิ้มระรื่น ก่อนจะผลุบออกจากร้านไปอย่างรวดเร็ว

หลี่ถึงลอบมองเงาของคนทั้งคู่ ก่อนจะถามใจเงินอย่างสงสัย “ทำไมคุณถึงราคาแพงที่สุดเหอคะ”

“ยังต้องถามอีกเหอ” ใจเงินเลื่อนสัญญาณไปตรงหน้าลูกค้ำพร้อมกับยื่นปากกาให้ “เพราะผมหล่อนะสิ”

มือที่เข็นชื้ออยู่กระตุกขึ้นมาจนเส้นสุดท้ายของค้ำว่า ‘ถึง’ ลากยาว

“จั้น เริ่มตั้งแต่วันนี้เลยไหมคะ” หลี่ถึงกำกระเป่าถือ ปกปิดจุดโคลนที่เบื่อนอยอยู่บนถุงน่อง “พอดีฉันโดดงานมา ต้องกลับไปตอกบัตรที่บริษัทนะค่ะ”

“เริ่มงานเลยได้ไหม” เก้าเก้าใจไม่ได้ตอบตกลงในทันที แต่หันไปถามใจเงินก่อน

ใจเงินหยิบกระเป่าเบี่สิดำที่อยู่บนโซฟาขึ้นมาพาดไหล่ “ได้สิ ทำไมจะไม่ได้ละ ของก็เอามาแล้ว”

หัวใจที่เต้นระรัวมาตลอดของหลี่ถึงสงบลงทันที สมแล้วที่อีกฝ่ายเป็นบอดีการ์ดมือหนึ่ง ขนาดเครื่องมือประกอบอาชีพยังพกไปไหนมาไหนด้วย เสี่ยงกระทบกันแก๊งๆที่ได้ยิน คงจะเป็นกระบองสองท่อน หรือไม่ก็

คุณบอดีการ์ดพาร์ตีใหม่ 1

มีดพับละมั้ง

บริษัทของหลี่ถึงตั้งอยู่ในย่านธุรกิจทางออกไปเพียงไม่กี่ป้าย พวกเขาจึงขึ้นรถเมลล์ในช่วงเวลาที่แน่นที่สุดในตอนเย็น รถเมลล์สองตอนไม่ได้ต่างอะไรไปจากรถไฟใต้ดินซึ่งมีที่นั่งน้อยและมีพื้นที่ให้นั่งมากกว่า ภายในตัวรถจึงเบียดเสียดกันจนแทบจะอัดกันเป็นปลาทอง ใจเจินให้หลี่ถึงยื่นชิตผั่งรถ ขณะที่ตัวเขาใช้มือข้างหนึ่งยันผั่งกันผั่งชนกับมือปลาหมึกไว้ด้านหลัง

“ขอบคุณค่ะ” ระยะเวลาที่ใกล้ชิดกันจนได้กลิ่นสบู่หอมสดชื่นบนตัวของชายหนุ่มทำให้หลี่ถึงหน้าแดงขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้

“ไม่เป็นไรครับ มันเป็นบริการพื้นฐานอยู่แล้ว” ขณะกำลังพูด ใจเจินไม่ได้มองเธอเลย สายตาของเขาหึ่งคล้ายและไม่คล้ายสำรวจคนที่อยู่โดยรอบ ป้องกันไม่ให้คนที่น่าสงสัยเข้าใกล้

บริษัทอยู่ในอาคารสำนักงานระดับไฮเอนด์ที่ตั้งอยู่บนจุดตัดระหว่างเขตพัฒนาอุตสาหกรรมไฮเทคกับถนนสายการเงิน ดังนั้นภายในอาคารจึงมีบริษัทที่ทำธุรกิจออนไลน์และบริษัทการเงินตั้งอยู่เป็นจำนวนมาก รูปลักษณะภายนอกที่เป็นกระจกสีดาทองและลิบบิ๊กกว้างสุดโอ้อ่า ไม่ว่าจะส่วนไหนก็ล้วนแสดงถึงแผ่นดินทองคำทั้งสิ้น

“คุณอยู่บริษัทไหนหรือครับ” ใจเจินหยิบแผ่นที่จากบนเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ ก่อนจะตามหลี่ถึงเข้าไปในลิฟต์

“เปียวเต๋ย่นค่ะ” พูดถึงชื่อบริษัทแล้ว หลี่ถึงก็ยิ้มออกมาอย่างภูมิใจ เปียวเต๋ย่นแม้เป็นแอปพลิเคชันบนมือถือที่เปิดตัวเมื่อสามปีก่อน ด้วยประสิทธิภาพที่สูงกว่า ประกอบกับลูกเล่นอันหลากหลายแตกต่างไปจากแอปพลิเคชันแผ่นที่อื่น ๆ จึงได้รับความนิยมไปทั่วประเทศอย่างรวดเร็ว และในปัจจุบันได้กลายมาเป็นแอปที่มีติดมือถือกันแทบทุกคน

“เป็นบริษัทที่ดีนะครับ” ใจเจินพับแผ่นที่เก็บใส่กระเป๋าทางเกง ก่อนจะกดปุ่มชั้นยี่สิบสาม

ยังไม่ทันที่หลี่ถึงจะได้ถามว่าเขารู้เลขชั้นได้ยังไง กลุ่มคนที่ต้องการจะขึ้นลิฟต์ก็เบียดเสียดเข้ามาในช่วงพริบตา แม้จะเป็นเวลาเลิกงานแล้ว

แต่ยังมีอีกหลายบริษัทที่ต้องทำงานล่วงเวลาในตอนกลางคืน ดังนั้นเหล่าพนักงานผู้ขยันขันแข็งจึงทำได้เพียงรีบลงไปกินข้าวแล้วรีบกลับไปทำงานอีกครั้ง

คนส่วนใหญ่ที่อยู่ในลิฟต์ต่างใส่ชุดสูทและสวมรองเท้าหนัง พาให้ใจเงินที่อยู่ในลิฟต์กางเกงวอร์มดูโดดเด่นขึ้นมาทันที แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีใครคิดว่าเขาเป็นคนส่งอาหาร เพราะใจเงินที่ชำเลืองมองผู้คนด้วยหางตา ดูเหมือนซีไอโอที่แต่งตัวสบายๆ ของบริษัทที่ทำธุรกิจออนไลน์มากกว่า

บริษัทเปียวเตียนครอบครองพื้นที่ชั้นยี่สิบสามทั้งหมดและตกแต่งแตกต่างไปจากชั้นอื่นๆ เมื่อออกจากลิฟต์จะเจอเข้ากับประตูกระจกที่ต้องสแกนลายนิ้วมือเพื่อเปิด ใจเงินปล่อยให้ลูกค้าเข้าไปตอกบัตร ขณะที่ตัวเองยืนคอยอยู่หน้าลิฟต์ ชั้นชมกระบี่ดวงดาวอันเป็นเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร มันเป็นกระบี่เบื้องหินอ่อนสีน้ำเงินเข้มจนเกือบดำที่ฝังจุดไฟไว้แบบกระจัดกระจาย สอดคล้องกับวอลล์เปเปอร์ลายอาทิตยขึ้นและดวงจันทร์ที่กำลังตก

ทางหนีไฟถูกกันไว้ภายในประตูกระจก ตัดขาดคนแปลกหน้าที่ไม่สามารถเข้าบริษัทได้อย่างเย็นชา

บริษัทนี้คล้ายจะยังไม่เลิกงาน หลังรอนาน ชายหนุ่มคนหนึ่งก็ก้าวออกมาจากหลังประตู เลื้อยเช็ดที่เรียกกริบเป็นสีของท้องฟ้าซึ่งเต็มไปด้วยดวงดาวเหมือนกับพื้นกระบี่เบื้อง ตรงแขนมีเลื้อยสูทเนื้อดีวางพาดอยู่

“ประธานเกา!” หลี่ถึงวิ่งพรวดพรวดออกมาค้อมหัวทักทายคนที่ไม่คิดว่าจะยังอยู่

“อืม” ชายหนุ่มตอบรับสั้นๆ อย่างเย็นชา เขาไม่ได้หันไปมองหลี่ถึงและเดินนำเข้าไปในลิฟต์

ใจเงินกำลังจะก้าวตามเข้าไป แต่กลับถูกหลี่ถึงรั้งเอาไว้ สายตาเหลือบมองผ่านช่องว่างของประตูลิฟต์ที่ปิดตัวลงแวบหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยถาม “เจ้านายหล่อขนาดนั้น คุณยังกลัวที่จะลงไปพร้อมกับเขาอีกหรือ”

“คนที่สูง หล่อ รวย และเอาจริงเอาจัง เป็นดอกไม้บนยอดภูเขาสูงที่ไม่อาจเอื้อมแบบนั้น ใกล้เคียงไปก็เท่านั้นแหละค่ะ” หลี่ถึงสายตึ้งระจอน

คุณบอดีการ์ดพาร์ตีใหม่ 1

เหมือนกับกล่องป้องกัน ยืนยันจะรอลิฟต์ตัวต่อไป

ลานจอดรถของตึกอยู่ที่ชั้นใต้ดิน ใจเงินสัมผัสได้ว่าลูกค้ำของเขา ตัวเกร็งขึ้นมาทันทีที่เหยียบเข้ามาในลานจอดรถ จึงส่งสัญญาณให้เธอเดินตามอยู่ด้านหลัง “ขออนุญาตด้วยครับ”

เมื่อเจอรถมือสองสีชาวนคันเล็กของหลี่ถึง ใจเงินก็กดรีโมตปลดล็อกแล้วยื่นมือไปเปิดประตู ช่วงเวลาที่หลี่ถึงกำลังจะเดินเข้ามา เขาก็ยกมือขึ้นให้เธอหยุด

“ไอ้หมอนี้ใคร” ทันใดนั้นชายคนหนึ่งก็โผล่พรวดออกมาจากเงาด้านหลังรถ ชี้ไปที่ใจเงินและถามเสียงดัง บริเวณคอกปรากภูเส้นเลือดปูดโปน รวากับจะกระโจนเข้ามากัดคนได้ตลอดเวลา “ผ่านไปไม่กี่วัน เธอก็ไปควงผู้ชายคนใหม่แล้วหรือ”

ใจเงินกดล้อกรรอย่างรวดเร็วจนแล้วถอยไปยืนขวางหน้าหลี่ถึง สายตาวาดมองชายคนนั้นขึ้นลงแล้วทำเสียงจี้จ๊ะ “นี่หรือแฟนเก่าคุณ ตาขาวมากกว่าตาดำ ตูมกั่มากซะมัด”

“ไอ้เขี่ยนี้...” แฟนเก่าที่เดิมทีเดือดจัดอยู่แล้ว พอถูกกระตุ้นความโกรธก็คว่ำก้อนอิฐขึ้นมาหมายจะทำให้หน้าขาว ๆ นี้ແหกสักที

ไม่ใช่ว่าสำหรับบอดีการ์ดความปลอดภัยต้องมาเป็นอันดับแรกหรือแล้วทำไมถึงได้ไปยุ่งอีกฝ่ายจนเป็นแบบนี้ละ หลี่ถึงร้องกรี๊ดออกมาพร้อมกับยกมือขึ้นป้องศีรษะ

ใจเงินเบี่ยงตัวหลบการโจมตีที่ไร้แบบแผนนั้น ก่อนจะล้วงมือเข้าไปในกระเป่าเบ้ หยิบอะไรบางอย่างที่ทำให้หลี่ถึงและแฟนเก่าของเธอถึงกับตะลึงออกมา มันไม่ใช่กระบอกสองท่อน ไม่ใช่มีดพับ แต่เป็นออกซิเจนกระป๋องแบบพกพาที่มีความยาวแค่ท่อนแขน!

คนเป็นบอดีการ์ดนำมันครอบลงบนใบหน้าแล้วสุดท้ายใจเงินอย่างไม่มีริบร้อน “โทษที ร่างกายฉันอ่อนแอ มีภาวะขาดออกซิเจนชนิดหนอยนะ”

จ้างคนที่พกออกซิเจนกระป๋อง แถมยังขาดออกซิเจนจนต้องหยิบออกมาสูดในไม่กี่นาทีมาเป็นบอดีการ์ด คนเป็นแฟนเก่าแทบหัวเราะออกมา ก่อนจะพาดก้อนอิฐใส่ใบหน้าหล่อ ๆ นั้นโดยไม่รอให้สูดออกซิเจนเสร็จ

ใจเงินตั้งออกซิเงินกระป๋องออก โยนมันกลับเข้ากระเป๋าไปอย่างรวดเร็วจนสายตามองตามแทบไม่ทัน มือข้างหนึ่งคว้าข้อมือของคู่ต่อสู้ และพลิกตัวเหวี่ยงอีกฝ่ายข้ามไหล่ ทุ่มคนลงบนพื้นเหมือนกับกระสอบใบหนึ่ง

“...”

การเคลื่อนไหวนั้นไม่ใช่สิ่งที่คนธรรมดาทั่วไปสามารถทำได้อย่างแน่นอน

หลี่ถึงอัปปากค้าง พุดอะไรไม่ออกแม้แต่ครึ่งคำ

คนที่นิ่งค้างไม่ต่างจากเธอ ยังมีประธานเกาที่ยืนอยู่นอกตัวรถ เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตั้งแต่ต้นจนจบอยู่อีกคนหนึ่ง

ทดลองอ่าน

2

ดวงดาวบนท้องฟ้า (2)

ทุกอย่าง เกิดขึ้นเร็วมาก กระทั่งฝุ่นผงที่ลอยฟุ้งขึ้นมาตกลงพื้น คนที่ถูกห่มก็ยังไม่ส่งเสียงร้องออกมาสักแอะ

เสียงฝีเท้าเร็ว ๆ ดังขึ้นจากทางด้านหลัง ไจ้เงินหันไปมอง เห็น ประธานเกาคนนั้นยืนห่างจากเขาในระยะสามก้าว

“คุณ...” ดวงตาสีดำจับจ้องไปที่ไจ้เงิน ราวกับหยดน้ำเดือดที่กระเซ็น ออกมาและจมอยู่ในอากาศเย็นเฉียบ หยุดคำพูดไว้เพียงแค่นั้น

ก่อนหน้านี้อตอนที่เหลือบมองผ่านช่องประตูลิฟต์ ไจ้เงินมองเห็น ไมถนัดนัก แต่ตอนนี้อีกฝ่ายมาหยุดยืนอยู่ใกล้ ๆ เขาถึงได้รู้ว่าชายที่สูง หล่อรวยคนนั้น มีใบหน้าอ่อนเยาว์มากเหมือนกับคนอายุยี่สิบต้น ๆ แต่ เพราะความสุขุมเยือกเย็นปกคลุมอยู่ทั่วร่าง คนจึงมองข้ามเรื่องอายุไป

“โอ้ย!” ในที่สุดชายที่ยังถูกไจ้เงินจับข้อมือไว้ก็ส่งเสียงร้องโอดโอย ออกมา ชัดแจ้งหะการจ้องมองแสนจะคลุมเครือระหว่างพวกเขาทั้งสอง

ไจ้เงินยกคนขึ้นเหมือนกับยกไก่ ก่อนหันไปถามหาลีถึงที่ตัวสั้นระริก “หมอนี่ชื่ออะไร”

“หวังจิ้งหัง...”

“หวังจิ้งหังใช่ไหม” ไจ้เงินใช้หลังมือตบหน้าอีกฝ่ายเบา ๆ “เล็กกัน แล้วก็แยกย้ายกันแบบแมน ๆ หน่อย มาสะกดรอยตามเธอแบบนี้ คิดจะ

ทำอะไรซะ หลังจากนั้นเป็นต้นไป นายห้ามโพล่หน้ามาให้เธอเห็นในระยะห้าร้อยเมตร ไม่อย่างนั้น ฉันจะชัตนายทันทีที่เจอ” พุดจบ ใจเงินก็โยนคนทิ้งทันที คนที่โดนเล่นงานจนขวัญหนีดีฝ่อหุดศีรษะตัวลีบไม่กล้าขยับไปไหน

ประธานเกาพยุลงมาถึงที่แข่งขาอ่อนแรงขึ้นมา ถามเธอว่าเกิดอะไรขึ้น

หลังถึงตะกุกตะกักอธิบายให้อีกฝ่ายฟังสั้น ๆ ก่อนจะมองแฟนเก่าที่เหมือนวิญญาณหลุดออกจากร่างไปแล้วอย่างกังวล “เขาไม่เป็นอะไรใช่ไหม”

“ไม่เป็นใครครับ อย่างมากก็แค่กันกบหักเฉยๆ” ใจเงินเหวี่ยงกระเป๋าขึ้นไหล่ กตรีโมตเพื่อปลดล็อกรถอีกครั้ง

“คะ?” อะไรคืออย่าง มากก็แค่กันกบหัก หลังถึงย่าทำอย่างกระวนกระวาย ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดีใหม่ เพราะเรื่องที่โดนสตอล์กเกอร์ติดตาม แจ้งตำรวจไปก็ไม่มีประโยชน์ ตำรวจไม่สามารถจัดการคนพวกนี้ได้ อีกอย่าง ตอนนี้ใจเงินก็จัดการคนไปแล้ว ถ้าแฟนเก่าเธอกระตุกหักจริง เขาน่าจะต้องเป็นคนรับผิดชอบ

“พวกคุณไปเถอะ เตียวผมอยู่จัดการที่นี้เอง” ประธานเกามองไปทางใจเงินที่เปิดประตูรถเรียบร้อยแล้ว เป็นเชิงบอกให้หลังถึงขึ้นรถไป

ใจเงินมองคุณเกาผู้หล่อเหลาและสูงส่งคนนั้นอย่างประหลาดใจ ก่อนจะกล่าวขอบคุณอีกฝ่าย

“ประธานเกา...” หลังถึงที่ไม่คาดหวังว่าชายหนุ่มจะให้ความช่วยเหลือ รู้สึกตื่นตันจนแทบจะร้องไห้ ด้วยเหตุนี้ คุณบอดีการ์ดจึงจำต้องนั่งฟังบทสรรเสริญท่านประธานเกา” รู้ทุกเรื่องที่คุณรู้และไม่ควรรู้ไปตลอดทาง

เจ้านายหนุ่มคนนี้มีชื่อว่าเกาอวีเซิง เป็นทายาทตระกูลตัวจริงเสียงจริง ตระกูลเกาเป็นตระกูลที่ร่ำรวยมหาศาล และมีเหมืองแร่อยู่ในความครอบครองมากมาย ทว่าชายหนุ่มกลับไม่ต้องการจะใช้เงินของพ่อแม่แต่หยวนเดียว ดังนั้นเขาจึงก่อตั้งบริษัทเปียวเตียนขึ้นด้วยสองมือว่างเปล่าตอนอายุยี่สิบปี หลังถึงยังกล่าวต่ออีกว่า “นอกจากจะหล่อจนคน

คุณบอดีการ์ดพาร์ตีโม้ 1

ทั้งโลกพากันอิจฉาแล้ว ท่านประธานยังเฉลียวฉลาดชนิดที่น่าสาปส่ง
ตัวตนของเขาทำให้คนรุ่นเดียวกันที่เป็นคนธรรมดาต้องอับอายเลยละ”

“ใจเงินที่อายุมากกว่าประธานเกาหลีหลายปี และยังต้องดิ้นรนอยู่กับ
เรื่องปากท้อง รู้สึกเหมือนโดนแทงอย่างบอกไม่ถูก

“พี่สาว ดูรถด้วย เต็มยศกับชนชั้นไม้หอรอก” บอดีการ์ดใจจำต้อง
เอ่ยเตือนนายจ้างที่ดูตื่นเต้นจนเกินเหตุ

“ไม่ใช่ว่าบอดีการ์ดทุกคนต้องเป็นคนขับรถเทรล” หลี่ถึงย้อนถาม
ดวงตาเหลือบมองใจเงินที่นิ่งเอนหลังอยู่บนเบาะข้างๆ ราวกับเป็นเจ้าของ
เสียเอง

“ผมเพิ่งสู้มา ร่างกายกำลังอ่อนแอครับ” ใจเงินตอบหน้าตายพลาง
เปิดกระจกให้อากาศบริสุทธิ์ภายนอกไหลเข้ามา อาทิത്യตกดินย้อมสะพาน
ที่ทอดตัวยาวจนไม่เห็นจุดสิ้นสุดด้วยแสงสีเหลืองอบอุ่น นครใหญ่ที่แสน
วุ่นวายค่อยๆ ตกลงสู่ความมืดมิด แสงไฟบนท้องถนนส่องริบหรี่ราวกับ
หิ่งห้อย ไม่อาจเติมเต็มช่องว่างระหว่างดวงอาทิตย์กับดวงดารา ศักดิ์วิสัย
เบื้องหน้าค่อยๆ เปลี่ยนเป็นแคบลง

เห็นชัดว่าหลี่ถึงไม่เชื่อข้ออ้างที่ไร้ความจริงใจนั้น เธอลงจากทาง
ยกระดับ เลี้ยวเข้าสู่ถนนอีกสายหนึ่ง “ตอนที่เจ้านายของคุณบอกว่าคุณ
เป็นมือหนึ่ง ฉันไม่ค่อยเชื่อเท่าไร แต่ตอนนี้ฉันเชื่อแล้วละคะว่าคุณนะ
เป็นมือหนึ่ง ว่าแต่ทำไมคุณถึงเก่งจัง หวังจิ้งหังอย่างน้อยๆ ก็น่าจะ
เจ็ดสิบห้ากิโลได้ คุณทุ่มหมอนั้นด้วยมือเดียว หัวเข่าอย่างกับกระต่าย
แล้วทำไมคุณถึงได้ขาดออกซิเจนละคะ”

คำถามมีมากเกินไป ดังนั้นพอบอดีการ์ดมือหนึ่งจึงไม่ยอมตอบ
เขาลงจากรถแล้วตามหลี่ถึงเข้าไปในชุมชนห้องเช่าของเธอ

บนโครงเหล็กของซุ้มประตูโค้งมีตัวอักษรที่สลอกแล้วอยู่สี่คำ
‘เมืองใหม่ไซ้จวง’ ภายในป้อมยามมีชายแก่นั่งโยกหัวกอดวิหุอยู่คนหนึ่ง
ไม่สนใจว่าสิ่งที่เดินเข้าประตูมาจะเป็นคน ผี หรือว่าสัตว์ และยึดหลักการ
อันยิ่งใหญ่ที่ว่า ‘ไม่ต้องทำอะไร ทุกอย่างก็เป็นไปตามครรลองของมัน’
อย่างเต็มรูปแบบ

ใจเงินรู้จักชุมชนแห่งนี้ เมื่อก่อนที่นี่เคยเป็นหมู่บ้านในเมือง¹ ชื่อไชจวง ก่อนจะถูกรื้อถอนและปลูกสร้างใหม่พร้อมกับตั้งชื่อเป็นเมืองใหม่ไชจวงเมื่อหลายปีก่อน มีข่าวลือว่าที่นี่เป็นตึกโทรมๆ ของโครงการกากๆ แถมยังมีเรื่องรื้อหน่วยอยู่พักหนึ่ง จนทำให้ค่าเช่าของชุมชนนี้ถูกกว่าชุมชนที่อยู่โดยรอบถึงหนึ่งในสาม

ภายในชุมชนเทพั่นคอนกรีตไปทั่วทุกสารทิศ ไร้จุดที่เป็นพื้นที่สีเขียว เด็กๆ หิวเสกตบออร์ดส่งเสียงเจียวจิวอยู่ในลาน ตัวที่พักอาศัยเป็นเหมือนตาลุงที่อ้วนลงพุง ด้านในแบ่งออกเป็นสี่ส่วน แยกกันอยู่อย่าง เป็นเอกเทศ

ตึกที่หลังถึงอาศัยอยู่มีลิฟต์แค่ตัวเดียว ภายในลิฟต์มีไม้กระดานสองสามแผ่นที่เปื้อนดินทราย ผนังโดยรอบอัดแน่นไปด้วยแผ่นโฆษณาที่ติดไว้ละลานตา สภาพแวดล้อมแบบนี้ช่างแตกต่างจากอาคารสำนักงานที่หรูหราแวววาวเมื่อตอนบ่ายโดยสิ้นเชิง

“อยู่ชั้นสิบแปด²ไม่กลัวบ้างเหอครับ” ใจเงินมองปุ่มบอกเลขชั้นที่ขึ้นสีแดง ที่อยู่อาศัยซึ่งปลูกสร้างใหม่แห่งนี้ไม่ใส่ใจอะไรทั้งสิ้น ขนาดเลขชั้นของชั้นที่ 18 ยังไม่เปลี่ยนเป็นเลข ‘17A’ ตามระเบียบปฏิบัติด้านอสังหาริมทรัพย์เลย

“ก็โอเคอยู่ค่ะ ค่าเช่าของชั้นสิบแปดมันถูกที่สุดแล้ว” หลังถึงยืมผิดเพื่อน

ใจเงินพยักหน้า พนักงานออฟฟิศในเมืองบางคน เพื่อรักษาภาพลักษณ์ภายนอกแล้ว ถึงกับหมดเงินไปกับเสื้อผ้าและรถยนต์เป็นจำนวนมาก ขณะที่อาหารการกินและที่อยู่อาศัยมักจะถูกละเลยอยู่บ่อยๆ

ทันทีที่ลิฟต์เปิดออกที่ชั้นสิบแปด เสียงเพลงอีกทีก็ก็เถาโถมเข้ามาในหู ราวกับภูเขาคำรามและทะเลบ้าคลั่ง

¹ หมู่บ้านที่ปรากฏทั้งในเขตชานเมืองและในเขตตัวเมืองส่วนต่างๆ ของเมืองใหญ่ๆ ในจีน มักเป็นที่อยู่อาศัยของคนยากจน

² 18 ในภาษาจีนอ่านว่า ‘ซือปา’ ซึ่งออกเสียงเหมือนกับคำว่า 死吧 ที่แปลว่าตายซะ

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 1

“อ้อฮือ เพื่อนบ้านคุณเดินกว้างขวาง³ในตึกด้วยเหรอ” ออกจาก ลิฟต์มาจะเป็นทางตรงที่เชื่อมต่อกับห้องสามห้อง สุดปลายทางเดินมี หน้าต่างบานเล็กสำหรับระบายอากาศ หลี่ถึงอาศัยอยู่ในห้องติดกับ หน้าต่างนั้น และเสียงที่ดังเล็ดลอดออกมา ก็มาจากห้องตรงกลาง ใจเงิน เคาะประตูห้องสองครั้ง แต่คนในห้องไม่ได้ยินและยังคงคุยเล่นโหวกเหวก เสียงดังเหมือนเดิม

หลี่ถึงไหวไหล่ “คนที่อยู่ข้างห้องฉันเป็นป่าแก่ๆ คนหนึ่ง ทุกวันจะมีคนมาที่ห้องแล้วก็ส่งเสียงดังเอิกเกริก ไม่รู้ว่ามีคนมาเล่นไพ่หรือมาเต้นกัน เมื่อก่อนฉันอาจจะรำคาญ แต่ตอนนี้รู้สึกอุ่นใจมากกว่าค่ะ”

โดนคนบ้าตึกเจอมาหลายวัน การได้ยินเสียงโหวกเหวกของ เพื่อนบ้านในตอนนั้นทำให้เธอรู้สึกดีไม่น้อย

ใจเงินรับกุญแจมาเปิดประตู เปิดไฟทุกดวงและตรวจดูภายในห้อง รอบหนึ่ง เมื่อไม่เห็นว่ามีอะไรผิดปกติ เขาก็หันกลับมา “พุงนี้เข้าเตี๋ยว ผมมารับนะครับ”

“คุณจะไปก็ได้ นะคะ บริษัทของเราสามารถเบิกค่าน้ำมันได้ ทุกเดือน” หลี่ถึงยื่นกุญแจรถให้

“ไม่เป็นไรครับ บ้านผมไม่มีที่ให้จอดรถ”

ตอนที่ออกจากตึก ข้างนอกก็มีดสนิทแล้ว ภายในชุมชนไม่มีไฟตาม ทางเดิน ผู้คนจึงอาศัยแสงไฟจากถนนข้างนอกที่สาดเข้ามาพอให้เห็นพื้น ใจเงินหยิบไฟฉายออกมาจากกระเป๋าเป้ ส่งลำแสงลงบนพื้น ขาก้าวเดิน ไปตามทางขณะที่มีอดีตโทรศัพท์เพื่อเรียกรถ

ไม่นานก็มีคนกดรับ เป็นรถโตโยต้าสีดำคันหนึ่งที่อยู่ที่ใกล้บริเวณนี้ คาดว่าพอเดินไปถึงริมถนนแล้วน่าจะเจอกันพอดี ใจเงินเก็บโทรศัพท์เข้า กระเป๋ากางเกง และเก็บไฟฉายหลังออกมานอกชุมชน ด้านนอกมีตลาด กลางคืนเปิดไฟสว่างไสวอยู่บนถนนสายเล็ก ใจเงินเดินผ่านถนนสายนั้นไป

---

³ การเดินบนลานกว้าง เป็นการเดินขยับแขนขากลางสวนสาธารณะ หรือลานกว้าง โดย ผู้เดินจะยืนรวมกันเป็นกลุ่มเป็นแถว และออกสลับเคลื่อนไหวตามผู้นำเดินที่ยืนอยู่ด้านหน้าสุด

ก่อนจะออกมาเจอถนนใหญ่ที่มีตมิต่ออีกครึ่ง เขาขยับเท้าเดินต่อไม่กี่ก้าว ก็มาถึงริมถนน รถสีดำคันหนึ่งชะลอตัวลงและจอดที่ข้างทาง

ใจเงินเปิดประตู ก่อนจะสอดตัวเข้าไปตรงที่นั่งข้างคนขับ “ไซเฟอร์ ไปหอพักตำรวจเมืองครับ”

เกอวี่เซิงมองเห็นใจเงินเดินมาแต่ไกลจึงชะลอรถโดยไม่รู้ว่า คิดไม่ถึงว่าผู้ชายคนนี้จะเปิดประตูเข้ามา แถมยังคาดเข็มขัดนิรภัยเสีย เสรีจรรยาด้วยสติที่สมบูรณ์เต็มร้อย เขามองโลโก้รถรุ่นใหญ่ที่อยู่หน้ารถตัวเองอย่างอึ้งๆ ปีกนางฟ้าคู่ นั้นแทบจะบังกระจกหน้ารถอยู่รอมร่อ แล้วคนคนนั้นคิดว่าเป็นรถที่เรียกมาได้ยังไงกัน

แควงถั่วยาลงที่ข้างสระ ปลาการ์ปแสนสวยก็กระโดดเข้ามาเอง เสียแล้ว

เกอวี่เซิงเหยียบคันเร่งนิ่งๆ “คุณครับ ช่วยบอกหมายเลขโทรศัพท์ ด้วยครับ”

บางครั้งคนขับรถรับจ้างผ่านแอปพลิเคชันก็สอบถามหมายเลขโทรศัพท์เพื่อตรวจสอบข้อมูลของผู้โดยสาร

“อ่า” ใจเงินเพิ่งกดโทร.ออกและแนบโทรศัพท์เข้ากับหู ตอนที่คนกำลังโทรศัพท์ จะตอบสนองต่อโลกภายนอกช้าพอสมควร ขณะกำลังบอกหมายเลขโทรศัพท์ สายที่โทร.หากก็ต่อติดแล้ว “ฮัลโหล พวกนายสองคนถึงบ้านหรือยัง”

“ไร้สาระ นายคิดว่ามันก็โมงที่ยามแล้วหา!” ปลายสายตวาดแว๊ดอย่างโมโห

“โอเค ฉันกำลังกลับนะ” ก่อนที่อีกฝ่ายจะหันได้พูดอะไรกลับมา ใจเงินก็ชิงตัดสายทิ้งไปก่อน เขาพบว่าเบาะของรถคันนี้นั่งสบายมาก จนสงสัยว่าเป็นรถโตโยต้ารุ่นไหน แต่ตอนกำลังจะเอ่ยปากถามคนขับเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นมาอีกครั้ง เป็นเบอร์แปลกที่ไม่คุ้นเคย

“สวัสดีครับ ไซ้คุณใจหรือเปล่า ผมมาถึงแล้วนะ ตอนนี้คุณอยู่ที่ไหน”

“...” คนขับรถตัวจริงของเขากำลังรออยู่ริมถนน แล้วรถคันนี้คืออะไร ชนแขนของใจเงินลุกชันขึ้นมา ก่อนจะลอบสังเกตคนที่นั่งอยู่หลัง

คุณบอดีการ์ดพาร์ตีใหม่ 1

พวงมาลัยเงียบ ๆ

รถกำลังวิ่งอยู่บนถนนใหญ่ แสงไฟสว่างจ้าของรถอีกฝั่งที่ไม่ได้เปิดไฟสูงสาดเข้ามาในรถ ตกกระทบลงบนเครื่องหน้าที่หล่อเหลาของเกาอี้เซิงอย่างพอเหมาะพอเจาะ สะท้อนเงาตาของอีกฝ่ายที่ลึกโหลกว่าคนทั่วไปเล็กน้อย

“ประธานเกา” ใจเงินประหลาดใจยิ่งกว่าเดิม “คุณเองเหรอครับ”

“ครับ” เกาอี้เซิงหันมามองเขา “ผมแวะจอดข้างทางแค่ครู่เดียว คุณก็เปิดประตูรถเข้ามา แต่ไม่เป็นไร ผมขับผ่านเส้นนั้นนี่พอดี”

ใจเงินเล็กคิ้วเล็กน้อย

“คุณ...เป็นแฟนของหลี่ถึงหรือ” เกาอี้เซิงพูดอย่างไม่เร็วไม่ช้าแฝงไปด้วยท่วงทำนองพิเศษที่ทำให้คนฟังรู้สึกกรุ่นหู

อย่างนี้เอง ใจเงินทำศรัทธาด้วยมือข้างเดียว หันใบหน้าไปพิจารณาชนชั้นสูงในแวดวงสังคมคนน้อยอย่างละเอียด เขาเพิ่งจะได้ฟังตำนานมหากาพย์ของอีกฝ่ายไปหยก ๆ และตอนนี้ก็ได้มาเจอตัวเป็น ๆ มันโคตรจะน่าอัศจรรย์เลย ก่อนหน้านี้ใจเงินสงสัยว่าทำไมบอสใหญ่คนนั้นถึงได้ใจดียื่นมือเข้ามาจัดการปัญหาให้กับพวกเขา ที่แท้ก็เป็นคอนเซปต์ละครเดิม ๆ ที่ว่า ‘ประธานจอมเผด็จการหลงรักเลขาตัวน้อย’ เวลาผู้ชายหนุ่มมาปรากฏตัวอยู่หน้าปากทางถนนสายเล็ก ๆ ที่หึ่งสกปรกและวุ่นวาย ไม่ใช่เพราะเป็นห่วงหลี่ถึงหรือ

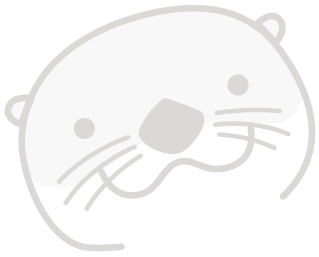
ถึงใจเงินจะไม่ใช่มอเตอร์สปอร์ตมืออาชีพ แต่เขาก็เป็นมืออาชีพมากพอที่จะไม่สร้างความเข้าใจผิดให้กับนายจ้าง ใจเงินรีบอธิบายอย่างรวดเร็ว “เปล่าครับ ผมเป็นบอดีการ์ดที่เธอจ้างเป็นรายวัน”

“บอดีการ์ด” เกาอี้เซิงทวนคำเสียงต่ำ ไม่ได้พูดอะไรออกมาอีกแล้วขับรถพาใจเงินมาจนเกือบจะถึงหอพัก ข้างหน้ามีถนนเล็ก ๆ ที่ขับรถเข้าออกลำบากอยู่สายหนึ่ง ใจเงินบอกให้เกาอี้เซิงจอดตรงข้างทางก่อนจะเปิดประตูเพื่อลงจากรถ

“เดี่ยว...เดี๋ยวก่อน!” เกาอี้เซิงเรียกอีกฝ่ายไว้เหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ แต่ตอนที่ใจเงินหันกลับมา เขาก็นิ่งไปแป๊บหนึ่งแล้วถาม “คุณ...วันละ

เท่าไหร่”

“...ครับ?” คำถามที่ส่งมาบุบบับทำให้ใจเงินรู้สึกลับซน ก่อนจะ
โน้มตัวเข้าไปใกล้เกอวีเซิง และกล่าวเสียงเบา “ประธานเกา ผมเป็น
บอดีการ์ดที่เอาจริงเอาจ้ะนะ”

ทดลองอ่าน

3

ดวงดาวบนท้องฟ้า (3)

เกาอีเซ็ง นิ่งไปครู่หนึ่ง ไม่เข้าใจว่าเกี่ยวอะไรกับจริงจังไม่จริงจัง

“หึ่ ๆ...” เจอเด็กน้อยก็อดใจไม่ให้เฝ้าเหยไม่ไหว ใจเงินพยายาม กลั้นขำ แต่สุดท้ายก็หลุดหัวเราะออกมา เขาโบกมือให้อีกฝ่ายแล้วกระโดด ลงจากรถคันหรู ตรงไปยังร้านพะโล้โดยไม่หันกลับมามอง

แถวนี้เป็นย่านที่อยู่อาศัยเก่า ความสัมพันธ์ของคนในละแวกนั้น สนิทสนมกันมานานับศตวรรษ ดั้งนั้นตอนกลางคืนในต้นฤดูร้อนจึงคึกคัก เป็นพิเศษ ร้านค้าเล็กๆริมทางสว่างไสวไปด้วยแสงสีเหลืองนวลตา ทั้งลุง และผู้คนเดินผ่านแสงไฟกันขวกไขว่ กล่าวทักทายกันและกัน

“ถ้าแก่ ขอคอบีตกล่องหนึ่ง”

“ได้เลย ว่าแต่นายไปยั่วโมโหพางซุหยางอีกแล้วไซ้ไหม” เห็นชัดว่า ถ้าแก่ร้านพะโล้คุ้นเคยกับใจเงินเป็นอย่างดี จึงจัดคอบีตตุ่นหมาล่าให้ หนึ่งชุดอย่างคล่องแคล่ว

“เปล่าสักหน่อย ระหว่างทางเขาโทร.มาหาผม ร้องห่มร้องไห้ให้ พี่ชายอย่างผมซื้อกลับไปให้ต่างหาก”

ใจเงินรับคอบีตมา ตอนที่หมุนตัวกลับไป เขาก็เห็นรถหรูเงาวับ คันนั้นยังจอดอยู่ที่เดิมไม่ขยับไปไหน เมื่อนึกได้ว่ายังไม่ได้ขอบคุณ เพื่อนร่วมโลกผู้สูง หล่อ รวย ที่อุทิศส่วชีพรถมาส่งเลย มือก็คว้าคอบีต อีกกล่องที่อยู่ในมือถ้าแก่มา

“แล้วเจอกันครับ”

เกาอวีเจิงซึ่งถูกยัดคดล่องพะไลเอ็นเฉียบใส่มือ มองคนที่ถอยห่างออกไปพร้อมกับโบกมือให้แล้วขมวดคิ้วเล็กน้อย

“ลิริ นิสัยของคนเรามันเปลี่ยนกันได้ไหม”

โทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนขาตั้งสว่างวาบ หน้าจอปรากฏการเชื่อมต่อบทสนทนากับปัญญาประดิษฐ์ ก่อนเสียงสังเคราะห์จะเอ่ยออกมาอย่างชัดเจนชัดถ้อยชัดคำ “ได้ค่ะ ถึงอุปนิสัยของมนุษย์จะก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างแล้วแต่มันไม่ได้ตายตัว และสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามสภาพแวดล้อม ในทางปรัชญาสามารถกล่าวได้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนา”

หอพักกรมตำรวจประจำเมืองเป็นตึกเก่าๆ ที่ไม่มีลิฟต์ ใจเงินก้าวขึ้นบันไดที่ละสองขั้น ก่อนจะขยับเปิดประตูบ้านอย่างเงียบเฉียบ เครื่องแบบตำรวจห้อยอยู่บนราวแขวนตรงโถงประตู ไฟในห้องรับแขกเปิดอยู่ ชายผมทรงสกินเฮดสวมเสื้อกล้ามสีดำคนหนึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะกินข้าว พลิกดูเอกสารหนาปึกกองหนึ่ง นั่นคือฟางซูหยาง พี่น้องตามทะเบียนบ้านของใจเงิน

“รู้จักกลับบ้านเป็นด้วยหรือไง ทำไมไม่นอนตายอยู่ข้างนอกไปเลยล่ะ” ฟางซูหยางแหวะโดยไม่เงยหน้าขึ้นมอง

“นายยุ่งมากพอแล้ว ฉันไม่อยากเพิ่มภาระให้กับหน่วยอาชญากรรมของพวกนาย” ใจเงินเลื่อนสายตาไปมองห้องของหลานชาย เห็นประตูปิดอยู่จึงคาดเดาน่าจะหลับไปแล้ว

“ตู่บ” ลูกบอลกระดาษในมือของเจ้าหน้าที่ฟางกระทบหัวบอดีการ์ดใจอย่างแม่นยำ “บอดีการ์ดใจ นายทิ้งเหมิงเหมิงไว้ที่สถานี!”

“ฉันไม่มีทางเลือกใหม่ เอ้า คอเปิดของนาย” ใจเงินโยนกล่องพะไลลงบนโต๊ะอย่างไร้ความรู้สึกผิด ก่อนจะหมุนตัวไปหยิบเบียร์ในตู้เย็น ฟางซูหยางโมโหแทบอกแตกตาย “คอเปิดบ้านนายสิ!”

“ซูว์ เตี้ยวเหมิงเหมิงก็ตื่นหอรอก” ใจเงินโยนเบียร์ไปให้ฟางซูหยางสองกระป๋อง ก่อนจะวกกลับไปในห้องครัว เห็นข้าวส่วนของตัวเองที่เหลืออยู่ในหม้อแล้วก็ตักใส่ถ้วยมาอย่างอารมณ์ดี

คุณบอดีการ์ดพาร์ตีใหม่ 1

คอเปิดตุ๋นรสหมาล่าเป็นสิ่งที่ฟางซูหยางชอบกินมาตั้งแต่เด็ก ๆ ทุกครั้งที่ใจเงินยั่วโมโหจนอีกฝ่ายโกรธเป็นฟินเป็นไฟ เขาจะซื้อคอเปิดมาจ้อและมันก็ได้ผลทุกครั้ง เจ้าหน้าที่ฟางถึงตาใส่คนที่ก้มหน้าก้มตากินข้าว ก่อนจะกัดคอเปิดอย่างแรงราวกับสิ่งที่อยู่ในมือคือคอของใจเงิน

ใจเงินเปิดกระป๋องเบียร์ชนกับพี่น้องตัวเอง ยึดคอมองดูข้อมูลที่อยู่ในมืออีกฝ่ายอย่างสงสัย “อะไรนะ”

“เหตุฆาตกรรมที่หนานเฉิง ถูกย้ายมากรมตำรวจเมืองเพื่อทำการสืบสวน” การสืบสวนถือเป็นความลับ แม้แต่กับครอบครัวของตัวเอง ฟางซูหยางจึงไม่บอกอะไรมากไปกว่านี้ อีกอย่าง เขารู้ว่าเจ้าคนแซ่ใจก็แค่ถามไปอย่างนั้น และอาจไม่ได้สนใจฟังคำตอบเลยด้วยซ้ำ

“อืม” ใจเงินหยิบคอเปิดขึ้นมากิน สายตาจับจ้องไปที่ขวัญบนศีรษะ เจ้าหน้าที่ฟางอยู่ครู่หนึ่ง นิ้วเคาะลงบนโต๊ะก่อนจะเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง “นี่เมื่อคืนพ่อมาเข้าฝันฉันด้วย”

“พ่อเขาว่าไง” ฟางซูหยางเงยหน้าขึ้นมอง

“พ่อขอให้ฉันหาแฟนให้นาย”

“ไปไกล ๆ เลย!”

ก่อนที่ฟางซูหยางจะทันได้ยกมือขึ้นตีคน ใจเงินก็เผ่นหนีไปล้างจานในครัวแล้ว

ฟางซูหยางนวดหัวที่ปวดตุบ ๆ รู้สึกเหมือนเห็นแววตัวเองจะได้ตายตั้งแต่ยังหนุ่ม ไม่เห็น่อยตายเพราะงานสืบคดีที่หนักหนาสาหัส ก็คงถูกไอ้ลูกเต่าใจเงินยั่วโมโหจนตาย

“ฉันพูดจริง ๆ ไม่ได้ล้อเล่นนะ ป้าจู่ที่อยู่ห้องตรงข้ามพูดกับฉันตั้งหลายรอบว่านายไม่สามารถอยู่เป็นโสดกับฉันไปได้ตลอดชีวิตหรอก” ใจเงินเดินออกมาพาลงสับดน้ำที่ติดอยู่บนมือ ทำให้มันกระเด็นโดนใบหน้าของฟางซูหยาง

“ครอบครัวเราเป็นแบบนี้ อย่าไปทำให้คนอื่นเขาเดือดร้อนเลย” หยดน้ำติดอยู่บนขนตาของฟางซูหยางไม่ได้หล่นลงมา บรรยากาศแปรเปลี่ยนเป็นอึมครึม

“เดือดร้อนยังงั้ ได้แต่งานกับรองหัวหน้าหนุ่มประจำหน่วย อาชญากรรมแห่งกรมตำรวจเมือง ใครบ้างจะไม่ดีใจ อีกอย่าง พอดบแต่ง เสรีจก็ไม่ต้องให้เธออุ้มลูก ส่วนเหมิงเหมิงเดี้ยวนั้นดูแลเอง ไม่...” ใจเงิน ยังพูดไม่ทันจบ พี่น้องซึ่งไม่ได้ฟังที่เขาพูดเลยก็ลุกขึ้นกลับเข้าห้องตัวเอง และปิดประตูดัง ‘ปัง’

ใจเงินลู่บจุมูก นั่งตี๋มเบียร์ที่เหลื่ออยู่บนโต๊ะจนหมด

ผู้ว่าจ้างหลี่ถึงเดินทางไปบริษัทตอนแปดโมง โรงเรียนอนุบาลเริ่ม เรียนเก้าโมง นับว่าเวลาเหมาะสมกันดี เข้าวันรุ่งขึ้น ใจเงินขี่สกูตเตอร์ ไฟฟ้าแบบพับได้ไปรับคนที่เมืองใหม่ไซ้จวง ตอนที่จอดรถในลาน หลี่ถึง ก็เดินออกมาจากทางเดินของตึกพอดี

“คุณขี่รถมาเหรอกะ แล้วจะทำย้งงั้กับรถของคุณดี” ในมือของ หลี่ถึงนอกจากกระเป๋าแล้ว ยังมีแผ่นกระดาษที่เหมือนรายการเดลิเวอรี อยู่ด้วย

ไม่รอให้ใจเงินตอบ ศีระะเล็ก ๆ ที่มีผมปกคลุมก็โผล่ออกมาจาก ด้านหลังแฮนด์ของสกูตเตอร์ไฟฟ้า เด็กผู้ชายตัวขานุ่มนั้ผมสั้นนุกุด มองเธอด้วยแววตาไร้เดียงสา

“ไม่มีใครไปส่งตอนเช้าเลยต้องพามาด้วยนะครึบ คุณคงไม่ว่าอะไร นะ” ใจเงินอุ้มเด็กน้อยลงมาจากแท่นเหยียบ พับสกูตเตอร์ไฟฟ้าแล้วโยน ใส่ท้ายรถอย่างรวดเร็ว “ว่าแต่คุณถึ้ออะไรอยู่ในมืออะ”

“ไม่คะ ไม่เป็นไร” หลี่ถึงตอบก่อนจะยื่นสิ่งที่อยู่ในมือให้ใจเงินดู “พวกโฆษณาที่อยู่บนที่จับประตูนะคะ ถ้าไม่เอาออก พวกโจรจะคิดว่าไม่มี คนอยู่บ้าน”

มันดูเหมือนโฆษณาเดลิเวอรีทั่ว ๆ ไปที่มีสีสันฉูดฉาด แต่ด้วยความ เคยชินของอาชีพอ ใจเงินจึงต้องรับมาดูสักหน่อย ด้านหน้าเป็นอาหารพื้น ๆ อย่างพวก ‘หมูเส้นผัดเปรี้ยวหวาน’ ‘มันฝรั่งเส้นผัดเผ็ด’ ส่วนด้านหลัง ไม่มีอะไรเขียนเอาไว้ นอกจากลวดลายที่ออกแบบมาอย่างน่าเกลียด

“ทำดีแล้วครึบ” กล่าวชมความรอบคอบของนายจ้างแล้ว ใจเงิน ก็ตรวจสอบรถทั้งคัน เมื่อแน่ใจว่าไม่มีวัตุจรเบิดหรือใครแอบอยู่ในรถ

คุณบอดีการ์ดพาร์ตีใหม่ 1

เขาก็ส่งสัญญาณให้ทั้งสองคนขึ้นไปนั่งข้างหลังขณะที่ตัวเองเข้าประจำที่ตำแหน่งคนขับ

“เด็กคนนี้เป็นลูกชายของคุณหรือคะ” หลี่ถึงที่นั่งคู่กับเด็กน้อย เอ่ยถามอย่างอดไม่อยู่

“หลานชายครับ” ใจเฉินคาดเข็มขัดนิรภัยแล้วขับรถเข้าถนนหลัก

“อย่างนั้นหรือคะ” หลี่ถึงรู้สึกโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก คนหล่อๆ แบบนี้นับว่าหาได้ยาก ถ้าเกิดว่าอีกฝ่ายกลายเป็นคุณพ่อไปแล้ว คงน่าเสียดายไม่ใช่น้อย เธอถามคำถามต่อไปด้วยอารมณ์ฮึกเหิมชั่ววูบ “คุณแม่ของเขาล่ะคะ”

“ไม่อยู่แล้วครับ”

“...” ถามผิดไปแล้ว หลี่ถึงปิดปากลงอย่างกระอักกระอ่วน มองเด็กน้อยที่นั่งอยู่ข้างตัวอย่างลู่แกไทษ

“สวัสดิชะ พี่สาว” เด็กคนนั้นค่อนข้างพอม ดวงตาดูกลมโตเป็นพิเศษ ยามที่มองมา ตาจึงฉ่่าวาวสว่างใส ไร้อสิ่งมาหมอกแห่งความทุกข์ระทม “ผมชื่อใจเหมิงเหมิงชะ”

“ตายแล้ว...” หัวใจของหญิงสาวคล้ายกับถูกลูกศรสีชมพูดอกเล็กปักเข้าอย่างจัง เธอรีบถอดพวงกุญแจกระต่ายหูตูปที่ห้อยอยู่กับสายกระเป๋าออก แล้วยึดใส่มือใจเหมิงเหมิง “เด็กดี อันนี้พี่สาวให้หนูนะ”

“ขอบคุณครับ พี่สาว” ใจเหมิงเหมิงเงยหน้าขึ้นพร้อมกับรอยยิ้ม มือกำกระต่ายหูตูปและกลับสู่ความเงียบตามเดิม

รถแล่นเข้าไปในจัตุรัสหน้าอาคารสำนักงาน ที่นี้มีลานจอดรถกลางแจ้งชั่วคราวที่สามารถจอดรถทิ้งไว้ได้ครึ่งชั่วโมงอยู่จำนวนหนึ่ง ใจเฉินลงจากรถ อุ้มเหมิงเหมิงขึ้นมา ก่อนจะตามไปส่งหลี่ถึงในอาคารสำนักงาน

“เดินไปแค่นี้เอง คุณไม่ต้องไปส่งหรอกค่ะ ขับรถออกไปแล้วค่อยมารับฉันตอนมีदनะคะ” หลี่ถึงโบกมือบ้ายบายเหมิงเหมิง

“เป็นหน้าที่ที่ต้องส่งคุณเข้าลิฟต์ครับ” ใจเฉินยืนกรานจะไปส่งเธอ และนั่นก็เป็นการดึงดูดความสนใจจากผู้คนมากมาย

ช่วงเวลาเช้างาน เหล่าพนักงานออฟฟิศในชุดสูทและรองเท้านั่ง

เดินตบเท้าเข้าตึกเป็นแถวยาวเหยียด ชายหนุ่มคนหนึ่งในชุดลำลอง พร้อมกับเด็กน้อยในอ้อมแขนปะปนอยู่ท่ามกลางฝูงชนเหล่านั้น โดดเด่น เหมือนกับปูในฝูงปลาชาร์ดิน ยามที่เดินอยู่ด้วยกันสามคนช่างชวนให้เกิดความเข้าใจผิดได้ง่ายๆ หลังถึงยกกระเปาะขึ้นมามีหน้าอย่างกระดากอาย และรีบจ้ำเข้าไปในตึก

“เกอวี่เซิง ไ้อ้ฟูชินฮั่น¹ คบกันมาสามปีแล้ว นายมาทำกับฉัน แบบนี้นะหรือ! ฉันทนกินรำกินผักกับนาย สร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมาจากมือเปล่า พอมีเงินแล้วก็เฉดหัวทิ้ง! เกอวี่เซิง นายออกมาเดี๋ยวนี้ละ! ไ้อ้ฟูชินฮั่น ไ้อ้ลูกเต่าเกอวี่เซิง ออกมาเดี๋ยวนี้!” ที่ด้านนอกประตูห่มของอาคารสำนักงาน ผู้หญิงมัดผมหางม้าดำคนหนึ่งในชุดเสื้อฟ้าเก๋ ราคากุ๊กกำลังเท้าเอวตะโกนออกมาเป็นจังหวะจะโคน

“ผู้หญิงคนนั้นมาที่นี่อีกแล้ว” พนักงานที่เดินผ่านไปพูดเสียงเบา

“เฮ้อ มาทุกวันศุกร์ เวลาเดิม ต่อให้ฟ้าผ่าก็ไม่ยอมขยับไปไหน”

“ใครคือเกอวี่เซิง?”

“เธอไม่รู้จักหรือ ก็ผู้ก่อตั้งเปียโนเตียนแม็ปที่เจอกันในลิปต์ครั้งล่าสุดนั่นไง หนุ่มหล่อหนึ่งเดียวในตึกไอฟูของพวกเรา...”

“เขานี่เอง! โห แบบนี้ก็ไม่น่าแปลกใจแล้ว ถ้าฉันถูกเขาทิ้งนะ ฉันคงเป็นบ้าเหมือนกันแหละ”

ผู้หญิงคนนั้นคล้ายจะมีพลังงานเหลือล้น เธอเท้าเอว ดำแล้วดำอีก พอดำไปสักพัก เธอก็เริ่มร้ายยาวไปถึงตอนที่เธอกับเกอวี่เซิงคบกัน ใจเหินหยุตผีเห่า มองดูอย่างสนใจครู่หนึ่ง

“ทำอะไรของคุณนะ รีบออกไปเดี๋ยวนี้เลยนะ!” ไม่นานเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของตึกก็ออกมาไล่เธอ

“ฉันเป็นแฟนเก่าของเกอวี่เซิง พาฉันไปหาเขาเดี๋ยวนี้!”

“พอเถอะคุณ คนอย่างประธานเกา เขาจะชายตามองคุณด้วยหรือไง ถ้าคุณป่วยก็ควรไปหาหมอซะ ไม่งั้นผมจะเรียกตำรวจ!”

¹ หมายถึง ผู้ชายที่ซบถ้อเล่นกับความรูสึกของผู้หญิง

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 1

น่าสนใจจริง ๆ คงจะสนุกพิลึกถ้าเกาอีเว็ซเดินผ่านมาจากทางนี้พอดี แต่น่าเสียดายที่ประธานเกาคนนั้นถูกลิขิตไว้แล้วว่าจะไม่เจอกับ ‘แฟนเกา’ รายนี้ เพราะชายหนุ่มขับรถมาทำงานและขึ้นลิฟต์ตรงลานจอดรถเสมอ ไล่เงินสายหัว อุ้มเด็กน้อยเดินกลับไปจอดรถเพื่อไปโรงเรียนอนุบาล ทั้ง ‘เกาอีเว็ซ ใ้อู่ชินฮัน’ ที่รอเข้าไปเข้ามาไว้เบื้องหลัง

“คุณน้ำ คุณป้าคนนั้นเขาโดนแฟนทิ้งเธออะ” ใ้อู่เหมิงเหมิงป็น ขึ้นไปนั่งตรงเบาะหลัง มือจับกระต่ายหูตูบ เอ่ยถามด้วยความสงสัย

“ไม่แน่” ใ้อู่เหมิงเหมิงออกจากลานจอดรถ สายตาเห็นรถหรูที่มีปีกนางฟ้า ขับเข้าไปในลานจอดรถใต้ดิน “เท่าที่ฉันรู้ ตระกูลของนายเสี่ยวเกาคนนี้ ร่ำรวยมาก ตัดปัญหาเรื่องกินรำกินผักตอนก่อตั้งบริษัทได้เลย แถมยัง...”

“กินรำกินผักคืออะไรเธออะ” เจ้าหนูน้อยอายุสี่ขวบ คลั่งคำศัพท์ ยังมีไม่มากพอจะเข้าใจสำนวนยาก ๆ นี้

“หมายถึงยากจนขึ้นแค่นั้นไม่มีอะไรให้กิน นอกจากเปลือกข้าว และผักป้า...” มาถึงตรงนี้ จู่ ๆ เขาก็หยุดพูดไป ใ้อู่เหมิงมองดูเด็กน้อย ใ้อู่เหมิงเสียดายที่กระจกมองหลังแล้วแหม่มปากเล็กน้อย

ในความทรงจำ เคยมีน้ำเสียงอ่อนโยนราวกับธารน้ำใสสะอาดที่ไหล เอื่อยเอื่อยอยู่ในหุบเขาเขียวขจีเอื่อยคำคำนี้

“อันนี้คือผักป้า...”

“จ้ะ นี่ก็ผักป้าเหมือนกัน...”

“ไม่รู้สิครับ แต่พวกมันเรียกว่าผักป้า...”

พรุ่งนี้เป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ งดรับส่งชั่วคราว หลังใ้อู่เหมิงมารับหัตถ์ถึง ตอนเลิกงาน ในที่สุดเธอก็ตระหนักได้ว่าตัวเองซื้อบริการหนึ่งสัปดาห์ที่ใช้ ได้จริงเพียงแค่ห้าวันมา และตอนนี้เธอก็ทำได้แค่ตอกกระต๊อบเท้าอย่าง เสียใจเท่านั้น

“เจ็ดพันต่อสัปดาห์ ให้ส่วนลดฉันสองพันเหลือห้าพัน สุดท้ายมันก็ วันละพันไม่ใช่หรือไงคะ” หัตถ์ถึงขับรถพาลางว่าอย่างโกรธเคือง

“ไม่นะ ถ้าเสาร์อาทิตย์คุณทำโอที ผมก็ยังตามมารับมาส่งคุณอยู่”

ใจเงินที่ใช้นี้เล่นวัดข้อกับหลานชายอยู่เบาะหลังกล่าว “ส่วนลดคือให้คุณเลือกเวลาสแตนด์บายได้สองวัน คุ่มจะตาย”

“...” ฟังดูมีเหตุผลอยู่ แต่เหมือนมีตรงไหนไม่ถูกต้อง หลี่ถึงที่ไม่รู้จะแย้งอะไร ทำได้แค่เปลี่ยนเรื่องคุย “จริงสิ วันนี้ประธานเกาถามชื่อคุณกับฉันด้วย พวกคุณสองคนไปเจอกันตอนไหนหรือ”

“หืม เขาบอกว่าอะไร” พุดถึงประธานเกาแล้ว ในหัวของใจเงินก็เต็มไปด้วย ‘เกาเวีเซิง ใ้อู่ชินฮั่น’ จนคิดคำอื่นไม่ออกไปชั่วขณะ

“เขาไม่ได้พุดอะไร แค่พึมพำกับตัวเองว่า ‘ตึกสูงร้อยพุด ควัวดวงดาวได้ด้วยมือ’ อ้อ ไซ้ ตอนนั้นเขายิ้มด้วยละ!” จุดนี้ทำให้หลี่ถึงแปลกใจเป็นพิเศษ คิดดูสิ ประธานเกาที่ทำหน้าเอ็นชาทุกวันตลอดแปดชั่วโมงคนนั้นยิ้ม ยิ้มเลยนะ!

“แต่งกลอนเก่ง” ใจเงินกล่าวชมโดยไม่ได้คิดไปหนึ่งประโยค ขณะกดเหมิงเหมิงลงด้วยนิ้วเดียว

“กลอนระดับประถม คำชมของคุณช่างจริงใจดีแท้”

“โทษที ผมไม่เคยเรียนประถม”

“...” ในเมื่อบทสนทนาไปต่อไม่ได้ นายจ้างที่จ่ายเงินไม่คุ้มเสีย จึงเลือกจะปิดปากเงียบ

เช้าวันเสาร์ บอดีการ์ดใจผู้สแตนด์บายนอนอืดรออยู่ที่บ้าน หลงลืมบริการที่เป็นส่วนลดของนายจ้างไปเสียสนิท ชั่วขณะที่ใจเงินกำลังฝันเห็นก้อนทองร่วงหล่นลงมาจากท้องฟ้า ยังไม่ทันที่ความสุขจะได้เจาะรูเปิดศึระะ โทรศัพท์ที่อยู่ตรงหัวเตียงก็แผดเสียงดังลั่น ปลุกเขาให้ตื่นขึ้นมาจากฝันหวาน

“ฮัลโล นันใคร” ใจเงินรับสายทั้งที่ดวงต่ายังคงปิดสนิท

“ผมเอง เกาเวีเซิง” น้ำเสียงราบเรียบและจังหะการพุดชวนฟัง พาให้รูมขนของคนที่ได้ฟังเปิดกว้างผ่อนคลาย ทั้งยังลดความวังงเหงาหวานนอนได้อย่างน่าอัศจรรย์

ใ้อู่ชินฮั่นหรือ ใจเงินที่งัวเงียเกือบหลุดปากเรียกชื่อนั้นออกไปดีที่เขาม้วนลิ้นเก็บมันกลับลงคอไปได้ก่อน

4

ดวงดาวบนท้องฟ้า (4)

“คุณมีเบอร์ผมได้ใจ” ขนาดหลี่ถึงยังไม่รู้จักเบอร์นี้เลยด้วยซ้ำ

“คุณเป็นคนบอกมาเองนะ” เกาอวีเซิงที่อยู่ปลายสายส่ายหัวเราะไล่เงินที่นึกเหตุการณ์ขึ้นรถผิดเมื่อคืนวานของตัวเองออกนึ่งเกาหัวแกรกๆ คนคนนี้ความจำดีเป็นบ้า ขนาดเขารัวเบอร์ออกไปขนาดนั้นยังจะจำได้อีก

ท่านประธานบริษัทคนนั้นบอกว่ามีเรื่องธุรกิจอยากจะหารือด้วยจึงขอนัดเขาไปกินข้าว ไล่เงินไม่คิดว่าบอดี้การ์ดมือสมัครเล่นใส่แก็งอย่างตัวเองจะมีความสามารถพอไปทำธุรกิจกับคุณเกาผู้หล่อรวยได้ นอกจากอีกฝ่ายจะต้องการจ้างเขาไปเป็นบอดี้การ์ด อีกไม่กี่วันการว่าจ้างของหลี่ถึงก็จะสิ้นสุดลง และวันนั้นไล่เงินต้องกลับไปเผชิญหน้ากับสายลมอันหนาวเหน็บจากทิศตะวันตกเฉียงเหนือ¹ อีกครั้ง ดังนั้นการมืงานรอต่อคิวอยู่ย่อมเป็นเรื่องดีกว่า

ไล่เงินตอบตกลงโดยไม่ลังเล ตอนที่เกาอวีเซิงถามเขาว่าอยากกินอะไร ท้องที่ว่างเปล่าของพี่เงินผู้ยังไม่ได้แตะข้าวเช้าเลยก็ส่งเสียงร้องโครกครากออกมา ตอบกลับไปทันทีว่าอยากกินหม้อไฟ

¹มาจากสำนวน 喝西北风 ตี๋มกินลมตะวันตกเฉียงเหนือ หมายถึง อดอยากไม่มีเงินกิน

“เหมิงเหมิง ไปข้างนอกกัน” หลังแต่งเนื้อแต่งตัวสะพายกระเป๋าเป้ สีดำไว้บนบ่า ใจเงินก็เปิดประตูห้องตรงข้ามที่เป็นบ้านของป้าจู่ และเรียก หลานชายตัวเองที่นั่งดูทีวีอยู่กับหลานของป้าจู่ ฟางซูหยางเป็นตำรวจ อาชญากรรมที่ปกติไม่มีวันหยุด และวันหยุดสุดสัปดาห์ก็ต้องออกไปสืบ คดี ในเมื่อปล่อยให้เด็กอยู่บ้านคนเดียวไม่ได้ ใจเงินจึงต้องพาเหมิงเหมิง ไปกินข้าวกับประธานเกาด้วย

“เงินเงิน เธอจะออกไปไหนนะ” ในห้องของป้าจู่ยังมีหญิงวัยกลางคน นั่งอยู่อีกคน พวกเขากำลังถกหมวกไหมพรมและพูดคุยกันอยู่ ตอนที่ ใจเงินเปิดประตูเข้ามา เธอก็เอ่ยทักอย่างใจดี

“ไปหาเพื่อนครับ” ใจเงินยิ้มตอบป้าจู่ และหันไปกวักมือเรียก หลานชาย

“คุณน้า...การ์ตูนมันยังไม่จบเลยนะฮะ” เหมิงเหมิงมองหน้าจื่อที่ว ี้อย่างอาลัยอาวรณ์ สมาร์ททีวีของป้าจู่มีการ์ตูนต่างประเทศตั้งหลายเรื่อง ที่ดูยังไม่พอ เจ้าแมวทอมสี่เท้ามฟ้ากำลังวิ่งไล่เจ้าหนูเจอร์รี่ ตอนที่ วิ่งไปสุดราวตากผ้า มันก็พบว่าตัวเองเหยียบลงบนอากาศ และร่วงลงไป พร้อมกับดนตรีตลก ๆ ที่ดังขึ้น เด็กน้อยสองคนนั่งหัวเราะคิกคักจนตาปิด หลงลืมคุณน้าแซ่ใจที่ยืนอยู่ตรงประตูไปเสมือนไม่มีตัวตน

“ให้เหมิงเหมิงอยู่เล่นกับเล่อเล่อเถอะ แล้วกินข้าวเที่ยงที่บ้านป้าก็ได้ วันหยุดทั้งที เธอควรจะได้พักผ่อนบ้าง” ป้าจู่โบกมือเป็นเชิงว่าเธอจะดูแล เด็กชายให้ใจเงินเอง คนที่อยู่ในหอพักแห่งนี้ล้วนเป็นคนของกรมตำรวจ ประจำเมือง ต่างคนต่างเป็นเพื่อนบ้านเก่าแก่คุ้นเคยกันมาเป็นสิบปี ตอนที่ ใจเงินเรียนอยู่ เขายังเคยมานั่งกินข้าวที่บ้านของป้าจู่ตั้งหลายครั้ง

ใจเงินล้งเล

“ไม่เป็นไร ร่างกายของเหมิงเหมิงเป็นยังไง ป้ารู้ดี ป้าจะให้เขาอยู่ เล่นที่บ้าน ไม่พาออกไปไหนหรอก ถ้ามีอะไร ป้าจะรีบโทร.หาเราทันที” ป้าจู่ยึดอกรับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะ ผู้หญิงที่นั่งอยู่ด้านข้างมองใจเงิน อย่างสงสัยใคร่รู้

“คุณน้าไปเถอะฮะ ผมไม่เป็นอะไร” ดวงตาของใจเงินเหมิงเหมิงจจจ่อ

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 1

อยู่ที่หน้าจอ ขณะที่มือเล็กยกขึ้นโบกให้ส่ง ๆ

“งั้นรบกวนด้วยนะครับ” ใจเงินแยกเขี้ยวใส่ไอ้เด็กกอกตัณญู ก่อนจะหันไปขอคุณป้าจู่และหัวสกุตเตอร์ไฟฟ้าลงไปยังข้างล่าง

“เล่าต่อสิ เกิดอะไรขึ้นกับครอบครัวของพวกเขา” หลังขมใจอยู่นาน หมิงวัยกลางคนที่หัวใจตันยุบยิบก็เอ่ยปากขึ้นอย่างทนไม่ไหว ก่อนใจเงินจะเปิดประตูเข้ามา ป้าจู่กำลังเมาท์ถึงครอบครัวที่อยู่บ้านตรงข้ามพอดี จุดประสงค์ของเธอคือต้องการจะแนะนำเพื่อนสาวคนนี้ให้กับฟางซูหยาง แต่ใจเงินกลับเปิดประตูเข้ามาก่อนที่จะเล่าจบ หมิงวัยกลางคนที่ได้พบกับเป้าหมายนิทานตัวเป็น ๆ จึงไม่กล้าแสดงท่าทีว่าฉันเพิ่งได้ฟังเรื่องของเธอก็ออกไป จนคนฟังคนนี้ต้องขมใจไว้แทบจะอึดอัดตาย

“อ้อ เด็กคนนั้นเป็นลูกของพี่สาวใจเงิน เธอจากไปตอนที่คลอดแกออกมา” ป้าจู่ลดเสียงลง ด้วยกลัวว่าใจเหมิงเหมิงที่นั่งอยู่ห้องถัดไปจะได้ยิน “ฟางซูหยางเป็นลูกบุญธรรม อายุเท่ากับใจเงิน รู้สึกว่าเขาจะเป็นลูกชายของเพื่อนใจเจี้ยนกั๋ว พ่อของใจเงิน จริงสิ พูดถึงใจเจี้ยนกั๋วแล้ว เขาคอนั้นนะเป็นคนดีมากจนน่าเหลือเชื่อเลยละ เมื่อสามปีก่อน เพื่อช่วยคนที่กระโดดแม่น้ำฆ่าตัวตาย เขาถึงกับเอาตัวเองเข้าไปเสี่ยงจน...”

“โอ้ ๆ” เพื่อนสาวทอดถอนใจ “คนหนุ่มสองคนจะดูแลเด็กเล็ก ๆ กันยังไง”

“ใช่ไหมล่ะ ฉันมองแล้วก็เป็นห่วง เด็กคนนั้นสุขภาพไม่ค่อยดี ต้องมีคนคอยดูอยู่ตลอดเวลา ลำบากสองพี่น้องนั้นจริง ๆ”

ใจเงิน ผักกาดขาวที่นำส่งสารในวงซุบซิบของเพื่อนบ้านกำลังบึ่งสกุตเตอร์ไฟฟ้าคันน้อย มุ่งหน้าไปยังร้านหม้อไฟที่นัดกับประธานจอมเผด็จการเอาไว้ ร้านหม้อไฟที่เกาอวีเซิงเลือกอยู่ในตรอกเล็กๆ ที่ลับตาคน และเต็มไปด้วยกลิ่นอายวิจิตรศิลป์ แน่หนอนว่ารถหุติตปิกคันนั้นไม่อาจขับเข้ามาในซอยได้ จึงต้องจอดทิ้งไว้ในลานจอดกลางแจ้งอย่างน่าสงสาร

ใจเงินพับสกุตเตอร์ไฟฟ้าและเอาติดไปด้วยเพื่อป้องกันการถูกขโมย ร้านหม้อไฟแห่งนี้ตกแต่งอย่างประณีตงดงามจนดูเหมือนกับร้าน

อาหารฝรั่งในเว็บแรกทีมอง เกาอวีเซิงสวมเสื้อเชิ้ตสีสตาร์รี่บนนั่งอยู่ริมหน้าต่าง ดื่มน้ำมะนาวมินต์ซึ่งสั่งมาไม่ให้โต๊ะว่าง แม้จะยังหนุ่มแน่นแต่ประธานเกาไม่ได้ดูพวกเปี้ยกเหมือนอย่างที่นักธุรกิจหนุ่มควรเป็น เครื่องประดับเพียงอย่างเดียวบนตัวเขาคือนาฬิกาบนข้อมือซ้าย แน่นนอนว่ากลืนอายบนตัวก็ไร้ชีวิตชีวาด้วยเช่นกัน เมื่อมองจากระยะไกลจะเห็นเพียงความนิ่งสงบ รวกับภาพวาดน้ำหมึกที่ไร้การเคลื่อนไหว

“ขอโทษด้วยครับ สกุตเตอร์ไฟฟ้ามันวิ่งช้ามาก” ใจเงินฟังสกุตเตอร์ไฟฟ้าที่พับจนมองไม่เห็นเค้าเดิมตรงแผนกต้อนรับ ก่อนจะนั่งลงตรงข้ามประธานเกา

“ผมเพิ่งมาถึงเหมือนกัน” เกาอวีเซิงส่งเมนูให้เขาสั่งอาหาร

“คุณสั่งเลยครับ ผมกินได้หมด” ใจเงินยกน้ำมะนาวมินต์ที่อยู่บนโต๊ะขึ้นดื่มอีกใหญ่ อากาศข้างนอกร้อนขึ้นทุกนาที และการซื้อรถในตอนเที่ยงวันก็เหมือนกับการเอาเนื้อไปยัดเข้าเตาอบ รอดเดียวเดียวก็สุกพร้อมกินแล้ว

เกาอวีเซิงมองเขาหนึ่ง ๆ อยู่พักหนึ่ง ก่อนจะยกมือขึ้นสั่งอาหารกับบริกร หนึ่งคนจะมีหม้อใบเล็กสลักลายงดงามหนึ่งใบ บนโต๊ะคือเนื้อวัวสไลซ์สี่ซูดใหญ่ กับเนื้อสัตว์อย่างอื่น แล้วก็ผักอีกจำนวนน้อยนิด ซึ่งเนื้อของที่นี่จะเสิร์ฟมาบนถาดน้ำแข็งยาวหนึ่งเมตรที่มีไอเย็นแผ่ออกมา

“ผมคิดว่าประธานผู้ร่ำรวยอย่างคุณจะกินหม้อไฟไม่เป็นเสียอีก” ใจเงินพอใจมากที่บนโต๊ะเต็มไปด้วยเนื้อสัตว์ เขาหยิบตะเกียบขึ้นมาตียบเนื้อจุ่มอย่างไม่เกรงใจ

“ผมไม่ใช่คนร่ำรวยอะไร ก็แค่ชายที่กำลังเริ่มต้นทำธุรกิจเท่านั้น” เกาอวีเซิงไม่ได้รีบร้อนเข้าประเด็น ทำเพียงพูดคุยกับใจเงินตามปกติ เพื่อกระชับความสัมพันธ์ มันเป็นความเคยชินในการทำธุรกิจ ถ้ายังไม่ได้กินข้าว ห้ามพูดคุยเรื่องธุรกิจ เพราะคนที่กำลังท้องหิวคือคนที่พูดให้คล้อยตามได้ยาก แต่ถ้าท้องอืดเมื่อไรก็คุยกันได้ง่าย

จุดเชื่อมเพียงอย่างเดียวของทั้งสองคนในเวลานี้ก็คือหีสถิง ดังนั้นบทสนทนาของพวกเขาจึงเริ่มต้นที่ผู้ว่าจ้างสาว

คุณบอดีการ์ดพาร์ตีใหม่ 1

เรื่องที่ดีที่สุดถึงถูกแฟนเก่าตามคือ ทุกคนในบริษัทต่างรู้ดี เพราะตอนที่ทั้งคู่เพิ่งเลิกกันใหม่ๆ หวังจึงหึงมาหาเธอถึงบริษัท คุณเข้าร่วมร้องขอให้เธอยกโทษให้อยู่ที่หน้าประตูกระจก หลังถึงรู้สึกอายนามากจึงพาแฟนเก่าออกไป แต่ผลกลับกลายเป็นเกือบโดนอีกฝ่ายลากขึ้นแท็กซี่ ภายหลังบริษัทจึงเรียกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมากันไม่ให้เข้าไปในตึก ดังนั้นอีกฝ่ายจึงไปดักรอเธออยู่ในลานจอดรถ

“ผมยังไม่ได้ถามคุณเลยว่า วันนั้นหลังจากที่พวกเรากลับไปแล้ว คุณจัดการยังไง” หลายวันที่ผ่านไป หวังจึงหึงไม่ได้โผล่หน้ามาให้เห็นเลย แม้แต่ปลายเส้นผม โดยส่วนตัวแล้ว ใจเงินไม่รู้สึกรู้ว่าการลงไม้ลงมือของตัวเองเป็นสิ่งที่ผิด และไ้สารเลวนั้นก็สมควรโดนแล้ว

“อย่างที่ว่าคุณ ว่า ก้นกบเขาหัก” เกาอวีเซิงน่าจะร้อน ถึงได้ถกแขนเสื้อขึ้นไปเหนือข้อศอก เผยให้เห็นไลน์กล้ามเนื้อตึงเรียบ ว่ากันตามหลักแล้ว กล้ามเนื้อในช่วงอายุระหว่างวัยรุ่นกับวัยผู้ใหญ่ไม่ควรจะแน่นขนาดนี้ แต่กล้ามเนื้อของประธานเก่าได้รูปมาก บ่งบอกว่าออกกำลังกายอยู่เป็นประจำ ที่แท้ก็ลืมหอนอนเนื้ออยู่ที่นี่เอง เขายังหลงคิดว่าเจ้าเด็กนั้นจะกลัวจนหัวหดไปแล้วเสียอีก ใจเงินรู้สึกเสียใจเล็กๆ ที่ลงมือหนักเกินไปหน่อย เขาน่าจะทำเบาๆ พอให้อีกฝ่ายเดินเหินไปไหนมาไหนได้ แบบนั้นตัวเขาจะได้ลงมือสั่งสอนนิดสั่งสอนหน่อย และทำให้หมอนั้นหลาบจำภายในหนึ่งอาทิตย์

“ตกลงคุณคิดวันละเท่าไร” เกาอวีเซิงวางตะเกียบลงแล้วเช็ดมือด้วยผ้าเปียกที่บริกรยื่นให้

“ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และบริการที่คุณต้องการ กลางวัน กลางคืน หรือตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง”

ตอนที่บริกรยื่นผ้าเช็ดมือให้ใจเงิน มือของอีกฝ่ายกระตุกจนเกือบโยนผ้าลงหม้อ แต่ใจเงินก็คว้าเอาไว้ได้อย่างรวดเร็ว

“ผมสอบถามกับบริษัทของคุณแล้ว คุณรับงานแค่วันละแปดชั่วโมง ราคาเฉลี่ยอยู่ที่สี่พันต่อวัน และสามหมื่นต่อเดือน แต่ปกติคุณจะไม่รับงานเป็นรายเดือน จะรับแค่ระยะสั้นๆ เท่านั้น” เกาอวีเซิงโบกมือเป็นเชิงให้

บริการถอยออกไป ก่อนหยิบบัตรออกมาและดันไปตรงหน้าใจเงิน “ผมจะให้คุณห้าหมื่นต่อเดือน แลกกับทำงานเก้าชั่วโมงต่อวัน”

ใจเงินไม่ได้หยิบบัตรใบนั้นขึ้นมา เขาพลิกฝ่ามือ บีบพับอยู่ไม่กี่ที ก็กลายเป็นหนูตัวน้อย “ราคาสูงขนาดนั้น คุณไปจ้างทหารปลดประจำการที่บริษัทคุ้มกันได้สบายๆ ไม่เห็นจำเป็นต้องมาจ้างผมเลย”

“มีคนต้องการจะฆ่าผม” เกาอี้เชิงกล่าวเสียงต่ำโดยที่หน้าไม่เปลี่ยน “บอดีการ์ดทั่วไปจัดการไม่ไหว”

ใจเงินหัวเราะ วางหนูที่พับได้ลงบนบัตร “งานที่บอดีการ์ดชั้นหนึ่งยังจัดการไม่ไหว แล้วมือสมัครเล่นชั้นสองอย่างผมจะไปจัดการอะไรได้”

“คุณทำได้” เกาอี้เชิงถูกหนูตัวน้อยดึงดูดความสนใจ จิตใจที่เหม่อลอยทำให้เผลอเหลือบมองกระเป๋าสีดำบนเก้าอี้โดยไม่รู้ตัว “คุณรู้ว่าผมกำลังพูดถึงอะไร”

“อีก...” ใจเงินสุดหายใจเฮือกแทบจะไม่เผยอาการให้เห็น ภายในหัวส่งสัญญาณเตือนภัยดังลั่น เขาเงยหน้าขึ้นสบตากับเกาอี้เชิง ดวงตาที่เคยหนุ่มวโลไร้พิษภัยลั่นแข่งกร้าวขึ้นพร้อมกับแรงกดดันที่มองไม่เห็น สิ่งมีชีวิตที่อายุน้อยกว่าเขาไม่ได้น่ารักไปหมดทุกตนสินะ ใจเงินเบิกปากและดันบัตรกลับไป “ขอโทษครับ แต่ผมไม่วาง”

เกาอี้เชิงค่อยๆ เอื้อมมือไปเก็บบัตรกลับมาพร้อมกับหนูผ้า

ปฏิเสธการว่าจ้างของประธานเขาไปแล้ว อีกฝ่ายก็ไม่ได้เอ่ยรังอะไร แถมยังใจดีอาสาพาเขามาส่งถึงบ้าน ป้องกันไม่ให้ใจเงินถูกแดดเผาจนกลายเป็นเบคอนรสหม้อไฟ ถึงจะทำธุรกิจไม่สำเร็จ แต่ก็ยังมีมิตรต่อกัน สมแล้วที่เป็นนักธุรกิจหนุ่มผู้มีทรัพย์สินนับร้อยล้าน ทำงานรัดกุมเสียจนไม่มีที่ใ้คนตำหนิ

ตกเย็น ใจเงินออกไปซื้อของพร้อมกับแวะเข้าไปที่ซิลสเปเชียลเฮาส์คิปปเปอร์ เพื่อบอกกล่าวกับเหล่าโจวว่าคุยกับผู้ว่าจ้างคนใหม่ไม่ผ่าน และขอให้อีกฝ่ายงานใหม่ให้ตัวเองด้วย

“นายปฏิเสธงานดี ๆ แบบนี้ได้ยังไง!” โจวพั่งจื่ออุ่มแดงโมคริ่งลูกที่ใจเงินซื้อมา กินไปพลางต่อว่าเขา “นายไม่รับ แทนที่จะเก็บกลับมาให้

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 1

คนอื่นเขา บอสใหญ่กระเป่าหนักอย่างนั้น ใ่วว่าจะหากันได้ง่ายๆ นะ...”

“ถึงบอสใหญ่จะจ่ายหนัก แต่ก็ต้องเก็บชีวิตเอาไว้ใช้เงินด้วย” นึกถึงสายตาที่เด็กนั้นใช้มองเขาแล้วก็ผวาเหือกขึ้นมาทันที ก่อนที่ใจเงินจะใช้มือกดหัวโล้นๆ นั้น “กินแดงโมของนายไปเลยไป”

เช้าวันจันทร์มาถึงอย่างรวดเร็ว ใจเงินหัวทลานชายมารับหิ้วถึงพร้อมกับซื้อข้าวเช้ามาโยนใส่ตะกร้ารถ อาทิตย์ก่อนเขาพบว่าหญิงสาวมัวแต่ยุ่งกับการแต่งหน้าจนไม่มีเวลากินข้าวเช้าเลย ดังนั้นวันนี้ใจเงินจึงซื้อข้าวมาให้เธอกินระหว่างทางไปบริษัท

“คุณหน้า มีคนอยู่ในลานเพียบเลย” ใจเหมิงเหมิงจับแฮนด์รถมองดูข้างในอย่างสนใจนอกสนใจ เมืองใหม่ไซ้จวงในวันนี้ค่อนข้างมืดไปจากทุกวัน หากเป็นปกติ เวลานี้จะเจียบเหงาพอสมควร มีเพียงหนุ่มสาวที่รีบร้อนขึ้นรถเมล์และรถไฟฟ้าใต้ดินเท่านั้น ทว่าขณะนี้ก็มีผู้คนมากมายยืนอยู่ ทั้งชายหญิง เด็ก และคนชรา รวมถึงรถตำรวจที่มีไฟกะพริบอยู่ตรงหน้าประตู

ลางสังหรณ์ทำให้ใจของใจเงินกระตุกดูบ เขabitค้นเร่งเพิ่มความเร็วของสกูตเตอร์ไฟฟ้าให้มากขึ้นกว่าเดิม

“หยุดๆ ข้างหน้านี้ห้ามเข้า” ชายในเครื่องแบบตำรวจเข้ามาขวางหน้าสกูตเตอร์ไฟฟ้า ก่อนจะหันไปตะโกนใส่ฝูงชน “เลิกมุงได้แล้ว รีบถอยออกไปให้ไวเลย ที่นี้ไม่มีอะไรให้ดูทั้งนั้น!”

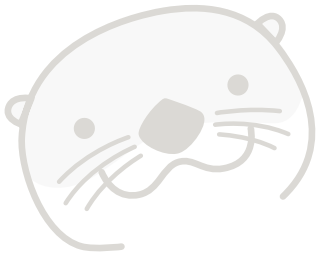
ใจเงินลงจากรถ มือกดโทรศัพท์โทร.หาหल्लीถึง แต่ไม่มีคนรับสาย เขาขมวดคิ้วก่อนจะเบียดเข้าไปในฝูงชน บริเวณใกล้กับกำแพงด้านหน้าตึกถูกเทปกั้นเขตล้อมไว้เป็นวง ผู้คนที่ยืนอยู่นอกวงชั้นที่สามต่างชะเง้อคอยตยยาวเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้น

ใจเงินสูดออกซิเจนเข้าปอด ก่อนจะใช้มือข้างหนึ่งแหวกฝูงชนที่เหมือนกับบ่อเต่าออกไปเป็นทาง แล้ววิ่งไปยังแถวหน้าสุด ทว่ายังไม่ทันจะยืนได้มั่นคง เขาก็ต้องรีบกดหัวเด็กชายซุกเข้ากับอกตัวเองอย่างรวดเร็ว “หลับตา อย่าหันไปมอง”

บนพื้นซีเมนต์ขรุขระไม่สม่ำเสมอ มีศพที่ร่างและไม่มีชีวิตนอน

คว่ำหน้าอยู่พร้อมกับเลือดและมันสมองแห่งกรัง รวากับสีน้ำมันคุณภาพต่ำ
ที่แข็งตัวเป็นเม็ดซึ่งถูกเกลี่ยไปทั่วพื้นด้วยนิ้วของปีศาจ

นายตำรวจที่ยืนอยู่ด้านข้างลงบันทึกและถ่ายรูป “ผู้ตายคือหลี่ถึง
เพศหญิง อายุยี่สิบเจ็ดปี”

ทดลองอ่าน